

CAMP • EKSPLOITAATIO • ROSKA • SUOMI-FILMI

**DYANNE
THORNE**
ILSAN VALOSSA
JA VARJOSSA

**CHESTY
MORGAN**
TISSINI KUULUVAT
MAAILMALLE

NATSIEXPLOITAATIO

**RAKKAUTTA JA
PIIKKILANKAA**

**LIHATISKI-
EKSTRA**

**VIIHDYTTÄVÄÄ
PAKKORUOTSIA**

NRO 2
2016

KALKKUNA

LIHATISKI: ZOMBIE LAKE, THEY SAVED HITLER'S BRAIN

KALKKUNA NRO 2 SISÄLTÖ:

TOIMITUKSELTA3

CHESTY MORGAN..... 4

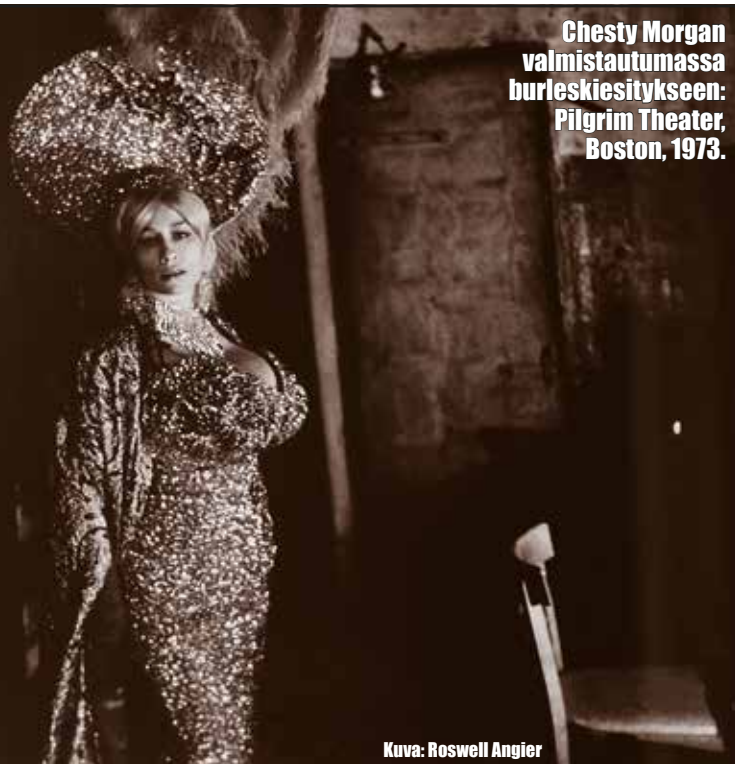
DYANNE THORNE 10

NATSIEXPLOITAATIO34

LIHATISKI 48

LIHATISKI-EKSTRA52

Chesty Morgan
valmistautumassa
burleskiesitykseen:
Pilgrim Theater,
Boston, 1973.

Kuva: Roswell Angier

KALKKUNA VERKOSSA:

WWW.ELISANET.FI/
JUHA.RUOTSALAINEN/
KALKKUNA

WWW.FACEBOOK.COM/
KALKKUNALEHTI

LOPPUUNMYTTY
YKKÖSNUMERO
LUETTAVISSA ILMAISEKSI
NETTISIVUILLA!

Salon Kitty
1976.

Kalkkunan toimitus yllättyi ykkösnumeron saamasta hyvästä vastaanotosta. Ensimmäinen painos loppuunmyytiin alle vuorokaudessa ja kaksi seuraavaa muutamassa kuukaudessa. Neljännellekin olisi ollut menekkiä, mutta päätimme paneutua kakkosnumeron tekoon.

Marginaalielokuviin keskittyneelle kulttuurijulkaisulle oli näköjään selkeä tilaus. Se näkyi myös hyvin varustettujen divarien ja elokuvakauppojen halukuudessa tehdä jälleenmyyntiyhteistyötä Kalkkuna-lehden kanssa.

Tämän numeron teemaksi nousi natsisplottaatio, niljakas ja varsinkin 1970-luvulla suosittu leffagenre. Artikkelit Dyanne Thorne ja Chesty Morganista sivuavat aiheita. Lisäksi arviopalsta Lihatiski käsittelee joitakin natsisplottaatiojutun ulkopuolelle jääneitä filmejä.

Muutamien natsisplottaatioelokuvien alkusanoissa ilmoitetaan kuinka tuotanto on tehty vain muis-

tuttamaan natsien rikoksista ja toivotaan ettei moista enää ikinä tapahtuisi. Eksploitaatioon kohdalla jokseenkin tekopyhää, mutta Kalkkuna ottaa osaa tähän perinteeseen: lehden artikkelit esittelevät natsiaiheisiä elokuvia, mutta toimitus ei missään nimessä hyväksy menneitä tai nykyisiä äärioikeiston, nationalistien ja rasistien toimia.

Näinä aikoina tämä on ehkä hyvä vääntää rautalangasta.

Kolmosnumero on jo työn alla ja ilmestyy toivottavasti vuoden 2016 lopulla.

Seuratkaa Kalkkunan verkko- ja Facebook-sivuilta rokkiteemanumeron etenemistä.

Kiitos lukijoille kannustavasta palautteesta koskien ykkösnumeroa, saimme myös monia mielenkiintoisia yhteydenottoja ja lisätietoja lehdessä käsitellyistä elokuvista. Ja edelleenkin otamme mielel-

lämme vastaan kritiikkiä lehdestä verkkosivujen palautelomakkeen sekä Fb:n kautta.

Dyanne
Thorne.

Kalkkuna nro 2 Toimitus: Matti Saine ja Juha Ruotsalainen. Ulkoasu ja taitto: Juha Ruotsalainen. Painettu Jyväskylässä 2016. Kannen kuva: Il portiere di notte (The Night Porter, Yöportieeri), 1974.

SEE
CHESTY MORGAN
EXPOSE THE "BIG TWO" in

**DOUBLE
AGENT**

Watch out
for the
booby traps...
They're
explosive!

A JURI PRODUCTIONS RELEASE

Starring **CHESTY MORGAN**

Produced and Directed by DORIS WISHMAN IN COLOR R

TISSINI KUULUVAT MAAILMALLE

Holokaustista selvinneestä puolalaisesta työstä tulee monen mutkan kautta burleskitanssija ja kahden amerikkalaisen tissielokuvan tähti. Nuo leffat jättävät ikuisen jäljen populaarikulttuuriin.

Liliana-niminen tyttö syntyy hyvin toimeentulevaan juutalaiseen perheeseen Puolassa vuonna 1937. Vanhemmat ovat kauppiaita ja he asuvat lähellä Varsovaa. Natsi-Saksan miehitettyä Puolan vuonna 1939 perhe menettää omaisuutensa ja heidät pakkosiirretään ghettoon.

Lilianaan äiti **Eva** napataan kadulta natsien kerätesä ihmisiä keskitysleirikuljetuksiin. Isä **Leon** ammutaan gheton kansannousussa vuonna 1943. Puolalainen pariskunta piilottelee lasta ja sodan jälkeen hän päätyy Israeliin orpokotiin. Myöhemmin hän asuu ja opiskelee kibbutssissa. Pojat alkavat kiinnostaa häneen huomiota – 17-vuotiaaksi asti hän pitää itseään aivan lautana, kunnes jotain alkaa tapahtua. Se jotain ovat 73 tuumaa, jotka määrittelevät Lilianaan tulevan uran.

1950-luvun lopulla hän tapaa amerikkalaisen turistin, myös holokaustista selvinneen **Joseph Wilczkowski**, ja kymmenen päivän päästä he ovat naimisissa. Pariskunta muuttaa New Yorkiin, Yhdysvaltoihin.

Liliana Wilczowska saa miehensä kanssa kaksi tytärtä. Josephilla on lihakauppa Brooklynissa. Vuonna 1965 ryöstäjät pakottavat hänet ja kaksi työntekijää liikkeen kylmätiloihin ja tappavat nämä. Liliana on epätoivoinen, mutta neljävuotias **Eva** ja neljän kuukauden ikäinen **Lila** ovat pakottava syy jatkaa elämää.

CHESTY MORGAN

Puolalaisen maahanmuuttajan ilman kunnollista kielitaitoa ja ammattipätevyyttä on vaikea löytää töitä. Kurvikkaalla naisella riittää ihailijoita, mutta läheisiään menettänyt Liliana pelkää sitoutumista. Eräs treffitaveri vie hänet tissibaarin ja ehdottaa tälle strippausta palkkatyöksi. Liliana suuttuu ja katkaisee välit, mutta ajatus jää itämään taloudellisessa ahdingossa kärvistelevän yksinhuoltajan mieleen.

Vuonna 1972 hän aloittelee eksoottisen tanssijan uraansa. Alun haparoinnissa tarvitaan koreografin apua, mutta vuosina 1973–74 hän kiertää jo ympäri maan klubeja. Alussa hän käyttää nimiä **Zsa Zsa**, **Chesty** ja **Gabor**, mutta lopulta nimeksi vakiintuu legendaarinen **Chesty Morgan**.

Chesty Morganin tanssi esiintymiset ovat vanhan liiton burleskia. Hän esittelee kyllä noin parikymmenminuuttisen esityksensä aikana miesten ja imeväisten himoitsemat maitorauhasensa, mutta vähintäänkin stringit pysyvät jalassa. Hän ei tee yksityisstrippauksia, tankotanssia, eikä tarjoa palveluita asiakkaille. Chesty värittää tanssiesityksiään vitseillä.

– Tiedätkö miksi jalkani ovat tällaiset tikut? Koska eihän mikään kasva varjossa!

Hän joutuu kuitenkin joitakin kertoja oikeuteen syytettynä, että on antanut miesten koskea rintojaan esityksen aikana. Chesty Morganin filosofia kiteytyy Texasissa ilmestyvän The Paris News -lehden haastattelussa vuonna 1983:

Chesty Morgan
pr-kuvassa.

– Tissini kuuluvat maailmalle. Ne ovat kiinni kehossani, mutta ne kuuluvat yleisölle.

Vuonna 1974 ilmestyy kaksi samanaikaisesti kuvattua elokuvaa. Molemmat ohjaa **Doris Wishman** (mm. *Bad Girls Go to Hell*, 1965) ja molemmissa pääosaa esittää Chesty Morgan sekä hänen mahtimeloninsa: *Deadly Weapons* (Isot ja vaaralliset) ja *Double Agent 73*. Aksentin takia repliikit dubataan.

Tarkoituksena on tehdä myös kolmas elokuva, mutta ohjaaja ei tule Chestyn kanssa toimeen. Vuonna 1975 ilmestyy trilogian kolmas osa, *The Immoral Three*, jossa Chestyn esittämä agentti on kuollut ja kuopattu ja hänen kolme tyttärtään jatkavat seikkailuja.

Loppuvuodesta 1974 italialainen ohjaaja **Federico Fellini** (mm. *La strada*, 1955) vieraillee New Yorkissa ja kuulee Chestyn ulkoisista avuisista. Fellini haluaa hänet tulevaan *Casanova*-elokuvaansa. Chesty värjää hiuksensa mustaksi ja matkustaa Roomaan. Hänen roolihahmona on palvelijatar Barberina ja hän kuvaa kohtauksia **Donald Sutherlandin** (mm. *Invasion of the Body Snatchers* (Ihmispaholaiset), 1978) kanssa.

Il Casanova di Federico Fellini (Fellinin *Casanova*) ilmestyy vuonna 1976, mutta Chestyn osuus jätetään lopputuloksesta pois. Syy ei ole selvillä, mutta epäillä voi elokuvan ylipitkäksi venähtänyttä kestoa ja ylitettyä budjettia tai Rooman Technicolorin tiloissa tapahtunutta varkautta, jossa viedään useiden elokuvien filmikeloja, mikä pakottaa Fellinin kuvaamaan joi-tain kohtauksia uusiksi.

Myös englantilaisen kauhunäyttelijä **Barbara Steelen** (mm. *La maschera del demnio* (Black Sunday, Paholaisen naamio), 1960) osalle suunniteltu rooli jää pois tuotannosta. Steele kertoo *Fellini: The Sixties* -kirjassa, ettei ehdi ikinä astua kameran eteen, vaan hänen roolinsa poistetaan paisuneen tuotannon käsikirjoituksesta stilisointivaiheessa. Filmikelavarkaus ei siis vaikuta ainakaan hänen osuuteensa.

Chestyn poistettuja kohtauksia on julkaistu Felliniä käsittelevässä dokumenttielokuvassa. Niitä on helposti nähtävissä myös YouTubessa.

Chesty avioituu vuonna 1974 baseball-tuomari **Richard Stellon** kanssa ja muuttaa Floridaan. Kummankin työ vaatii jatkuvaa matkustelua ja pari eroaa 1979, mutta pysyy läheisinä ystävinä. Chestyn tytär Eva kuolee auto-onnettomuudessa vuonna 1984. Richard tukee ex-vaimoaan surutyössä, mutta kuolee itsekin auto-kolarissa vuonna 1987.

Roskan ruhtinas, ohjaaja **John Waters** (mm. *Pink Flamingos*, 1972 ja *Hairspray*, 1988) kirjoittaa roolin Chestylle *Flamingos Forever* -leffaansa, mutta valitettavasti elokuva jää käsikirjoitusasteelle. Waters käyttää vuonna 1994 ilmestyvässä elokuvassaan *Serial Mom* (Sarjamurhaajamutsi) pätkiä Chestyn filmeistä.

Chesty jatkaa työtään strippiklubeilla vuoteen 1991 asti. Viimeinen esitys

tapahtuu Houstonissa samana iltana, kun Persianlahden sota alkaa. Kun tissien heiluttelu on ohi, hän istuu takahuoneessa naama kiinni ruudussa seuraamassa tv-uutisia. Chesty on poliittisilta ajatuksil-

taan amerikkalainen konservatiivi ja suhtautuu epäilevästi demokraatteihin.

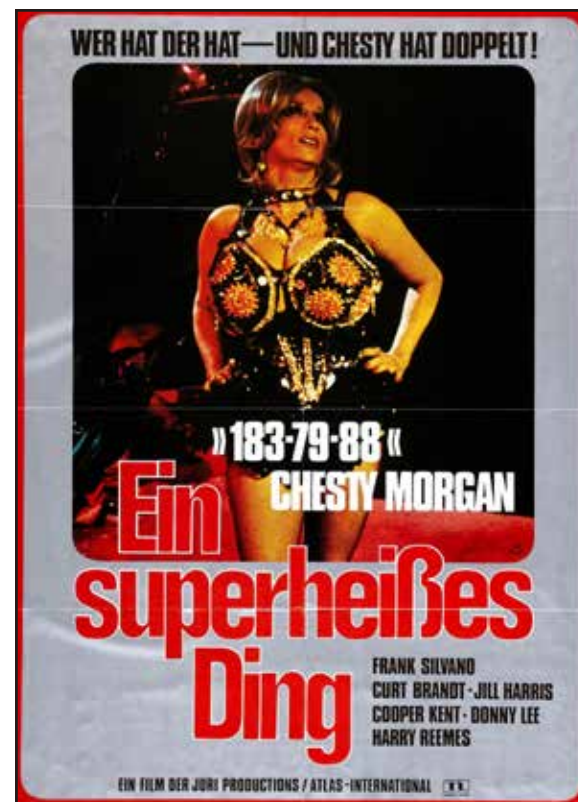
Nykyään hän on 79-vuotias, hänen virallinen nimensä on **Lilian Stello**, hän asuu Tamba Bayssa, Floridassa ja pitää liikunnalla itsensä sekä selkensä tarpeeksi kunnossa kantamaan noita uran luoneita järkäleitä. Burlesque Hall of Fame kunnioittaa hänen työtään mm. **Bettie Pagen** ja **Mae Westin** rinnalla.

– Kun olen lavalla, käännyn näin ja näin, ja esiintymisasu avautuu vähän, mutta vain hieman – pienen kurkkauksen verran. Sitten riisun asusteita, yksi kerrallaan – hyvin hitaasti. Ja sitten yläosa, korsetti ja..., kuvailee Chesty Morgan Tamba Bay Timesin haastattelussa vuonna 2009.

Teksti: JUHA RUOTSALAINEN
Leffa-arviot: MATTI SAINNE

Deadly Weapons, USA 1974. O: Doris Wishman.
Po: Chesty Morgan (nimellä Zsa Zsa), Harry Reems

Zsa Zsa aka Chesty Morgan esittää Krystalia, jonka gangsteripoikaystävä Larry saa haltuunsa pomonsa havitteleman muistikirjan ja yrittää sen avulla omaa kiristyskeikkaa. Larry murhataan. Saadessaan kuulian vatsaansa Larry on juuri puhelimessa juttelemas-

sa Krystalin kanssa. Kyseessä on varmastikin elokuvahistorian paljastavin puhelu. Krystal kuulee nimittäin luurin kautta, kuinka kundikaveri ammutaan. Linja jää auki, ja seuraa konnien keskustelua, jota Krystal siis kuuntelee langan toisessa päässä.

Gangsterit kutsuvat toisiaan nimiltä, ja toinen ros-mo mainitsee kaverinsa naamaa koristavan silmälapun. He jopa kertovat, mille paikkakunnille kukin aikoo matkustaa ja siellä nimiltä mainiten hotellit, joihin aikovat asettua odottelemaan, että tilanne rauhoittuu. Toinen konna vieläpä kehottaa kaveriaan kä-visemään pakopaikaksi valitsemassaan Las Vegasissa katsomassa paikallisia burleskiesityksiä.

Hyvin informoitu Krystal lähtee kostontielle. Ensin hän matkustaa Vegasiin ja hakee siellä stripparinhommia. Sitten ei tarvitsekaan tehdä muuta, kuin löytää yleisön joukosta silmälappua käyttävä mies.

Morgan ei ole mikään näyttelijä, mutta rouvan harjoittaessa varsinaista ammattiaan – strippausta – on yllättävää huomata, että sekään ei oikein vakuuta. Touhu menee peläksi ryntäiden vatkaamiseksi. Ilotoman oloinen puolalainen ei tunnu myöskään oikein sisäistävän, että kyseessä on ihmisten viihdyt-

täminen. Naisen kasvoilla on ja pysyy sama tylsistynyt perusilme.

Joka tapauksessa Krystal iskee esityksen jälkeen kundikaverinsa murhaajan, ja tämä kohtaa karmean lopun tukehtumalla Krystalin tisseihin. Saman kohalon kokee myöhemmin Miamiin evakoitunut, pornolegenda **Harry Reemsin** (nimellä **Reemes**) esittämä Tony. Mainittakoon, että tuo *Deep Throatista* tuttu, irstaan näköinen viiksivallu pitää tässä elokuvassa housut tiukasti jaloissaan.

Molempien tissimurhien taustalla soi maittavan hapokas sähkökitarajamittelu. Vaikka byysat tosiaan jaloissa pidetäänkin, niin filmi on sisarelokuvaansa *Double Agent 73*:a eroottisempi. Varsinaista seksiä ei ole, mutta siihen suuntaan vahvasti vihjataan. Henkilöhahmotkin ovat *Deadly Weaponsissa* enemmän lihaa ja verta *Double Agent 73*:ssa nähtävien paperinohuiden karikatyyrien sijaan.

MS ●●●○○

Double Agent 73, USA 1974. O: Doris Wishman. Po: Chesty Morgan, Frank Silvano, Saul Meth.

Tuo numero elokuvan nimessä ei ole vuosiluku, vaan sillä viitataan päätähten rinnanympärystään tuomissa mitaten.

Leffan alussa listitään eräs agentti, joka saa koristua viimeisiksi sanoikseen: "Topler... scar". Pääma-

ja soittaa välittömästi Chesty Morganin esittämälle agentille, Janelle. Puhelun aikana kamera näyttää vuorotellen aurinkotuolissa pötköttelevää Janea ja nähtävästi jossain lähistöllä käytävää lentopallo-ottelua. Joukkueissa herättää huomiota kömpelön pallonhallinnan lisäksi pukeutuminen – tai oikeammin sen puute. Tervehenkistä nudismia siis harrastetaan.

Topleria lähdetään jäljittämään sangen heppoisin eväin. Tehtävänanto nimittäin kuuluu kaikessa yksinkertaisuudessaan: "Eliminoin konnia ja ota heistä kuvia. Joku heistä voi olla Topler... Ainoa tunnusmerkki on arpi."

Tehtävää varten agenttimme vasemman rinnan sisälle asennetaan kamera, jolla on sitten määrä kuvailla sekalaisten roistojen naamoja ja myös joitain asiapapereita. *James Bond* -vaikutteisesti Jane saatellaan matkaan varustettuna näppärillä agenttivermeillä, kuten räjähtävällä huulipunaukilla.

Jane päättyy kuin päätyykin oikean jengin jäljille. Retkue kauppaa heroiniä, ja sen jäsenet ovat lisäksi kommunisteja. Hepuilla on sellaisia nimiä kuin "Igor" ja "Dimitri". Sama kaava toistuu leffassa kerta toisensa jälkeen. Jane saa roistoilta tajun – välillä myös hengen – pois mitä moninaisimmilla apuvälineillä, kuten jääpaloilla, räjähdyspanoksella, rikkinäisellä pullolla ja rinnoillaan. Uhrin maatessa kanttu vei Jane riisuu paitansa ja painaa tissiään. Klikklak! - ja rikollisen naama on tallennettu filmille.

Urhea agenttitar joutuu hetkeksi gangsterien vangiksi, ja naiskonna tarjoaa vangilleen vesilasillista sanoilla: "Nice cold water for a capitalistic pig".

Jane saa kuvattua riittävän määrän materiaalia, mutta vaara ei ole vielä ohi. Bosakamera on nimittäin ohjelmoitu räjähtämään määrääjän kuluessa. Tämä siksi, että kuolema hajoamalla pieniksi paloiksi olisi kuulemma Janelle armeliaampaa kuin joutuminen "niiden sikojen" käsiin. Niin no, Janehan kyllä oli jo kerran heidän käsissään, eikä vapautuminen niistä kovin vaikealta näyttänyt.

"Sairaalaa", jossa kameran sisäänasennus aikoinaan suoritettiin ja myös poisto tapahtuu, on selvästi joku tavan yksityisasunto. Lavastuksen eteen ei ole pantu tikkuakaan ristiin.

Leffan lopussa valmiit kuvat käydään läpi. Valokuvat ovat tosin jossain vaiheessa muuttuneet eläväksi kuvaksi, jota katsotaan projektorilla. "I just wanna see the stills", sanoo johtaja, ja vain pysäytyskuvia siis katsotaan. Pomomies priiffaa alaisiaan ennen katselua ja painottaa: "Toplerilla on siis arpi vasemmassa poskessaan."

Tiedot ovat näköjään leffan mittaan tarkentuneet. Tuntomerkin selkeästi täyttävä heppu kuitenkin ohitetaan konnagalleriassa olankohautuksella! Sitävas toin eräänlaisen korvaruusin perusteella päätellään, että mies, jonka kanssa Janella on ollut pientä peliä, ja jonka kuva on vahingossa eksynyt mukaan (tissikamera oli lauennut muhinoinnin aikana), onkin et-

sitty Topler. Noh, arpihan se korvanlehteä koristava/rumentava x-kuviokin lienee, eipä siinä mitään.

Tuli näköjään paljastettua koko leffan juoni, mutta sillä ei liene tällaisissa sekamelskoissa niin hirveästi väliä?

Double agent 73:ssa on omalaatuinen, sanoisinko "keski-ikäispsykedeelinen" tunnelma, jota korostavat 1970-lukulaisesti vinksahaneet sisustusratkaisut ja Chesty Morganin välillä hyvinkin hämmästyttäväksi käyvä vaatetus. Rouvan kuuluisia "15 kilon tissejä" esitellään myös enemmän kuin riittävästi.

Kuten on laita *Deadly Weaponsissa*, tämänkin filmin ääniraidan kruunaa *Stooges/Blue Oyster Cult* -henkinen, napakka instrumentaalirokki.

MS ●●●○○

Chesty Morgan filmografia:

Deadly Weapons (Isot ja vaaralliset), USA 1974

Double Agent 73, USA 1974

Il Casanova di Federico Fellini (Fellini's Casanova, Fellinin Casanova), Italia 1976

Lähde: **Internet Movie Database**

ILSAN VALOSSA JA VARJOSSA

Amerikkalainen elokuva-, teatteri- ja tv-näyttelijä, pinup-malli, seminaariluennoitsija, filosofian tohtori ja pastori Dyanne Thorne tunnetaan parhaiten pahamaineisista Ilsa-elokuvista. Rooli lyö leimansa ja Thorne osaa sen myös hyödyntää, mutta hän on paljon muutakin kuin pelkkä Ilsa.

Dyanne Thorne syntyy 14. lokakuuta 1943 Greenwichissä, lähellä New Yorkia. Hän viettää lapsuutensa New Jerseyssä sekä Uudessa-Seelannissa ja aloittaa uransa kolmevuotiaana esiintymällä kirkkonäytelmässä. Thornen isä on kiinteistöalalla ja perheen talous heittelee laidasta laitaan.

– Ensimmäisessä rikkauksissa ja seuraavana vuonna istuimme 17-huoneisessa lokaalissamme ilman lämmitystä ja syötävää, Thorne muistelee Ovi-lehden haastattelussa vuonna 1977.

Vuonna 1959 Thorne on mukana **Alfred Hitchcockin** elokuvan *North by Northwest* (Vaarallinen romanssi) kuvauksissa, mutta pyörryy kesken kohtauksen **Cary Grantin** karisman ja partaveden löyhkän edessä. Hänet vaihdetaan toiseen näyttelijään.

Thorne opiskelee New Yorkissa näyttelemistä **Stella Adlerin** ja **Lee Strasbergin** ohjauksessa. Lukioikäisenä vuonna 1960 hän esiintyy ensimmäisessä filmiroolissaan **George Sidney**n ohjaamassa komediassa *Who Was That Lady?* (Kuka oli se nainen?). Elokuvaa tähdittävät **Tony Curtis**, **Dean Martin** ja **Janet Leigh**. Thorne esittää nuorta opiskelijaa, hänellä on yksi repliikki, eikä hänen nimeään mainita lopputeksteissä.

Seuraava rooli on **Joseph W. Sarnon** (mm. *Der Fluch der schwarzen Schwestern* (*The Devil's Plaything*),

DYANNE THORNE

1973) ohjaamassa ja käsikirjoittamassa tuotannossa *Lash of Lust*, joka valmistuu vuonna 1962. Elokuva – eroottinen pukudraama gallialaisesta antiikin Roomassa – kuvataan metsässä New Yorkissa. Sitä ei koskaan julkaista virallisesti ja ilmeisesti koko filmi on kadonnut.

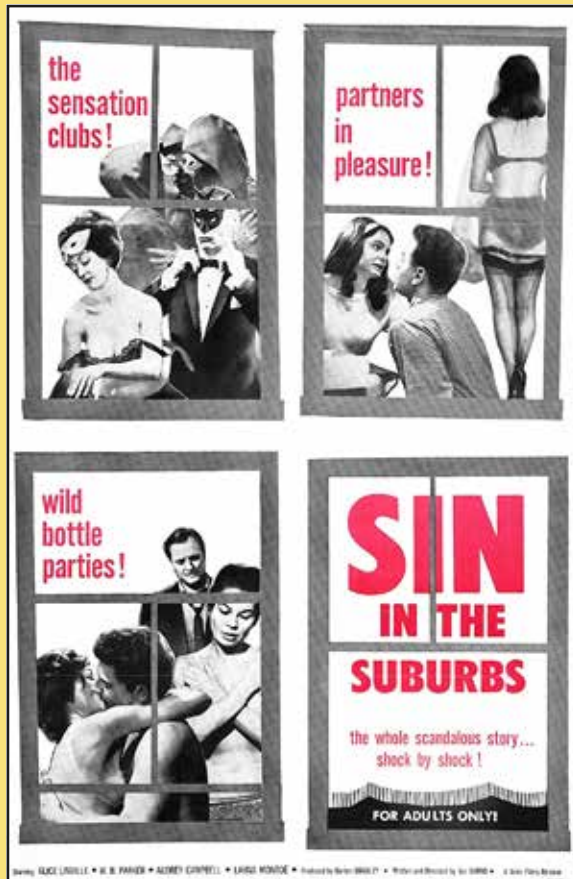
Thorne saa pieniä rooleja television poliisisarjoissa kuten *Naked City* ja *Car 54, Where Are You?* ja

hän esiintyy Broadwaylla musiikaaleissa ja komedioissa. Hän on mukana ohjaaja **Robert Mulliganin** elokuvan *Love with the Proper Stranger* (Yö muukalaisen kanssa) kuvauksissa. Pääosissa ovat **Natalie Wood** ja **Steve McQueen**, Thorne esittää musikkoo. Vuonna 1963 julkaistavasta elokuvasta hänen osuutensa leikataan pois.

Valitsemallaan eroottisella linjalla jatkaa Joseph W. Sarno ohjaa käsikirjoittamansa elokuvan *Sin in the Suburbs*. Vuonna 1964 ilmestynyt mustavalkoinen raina kyllästyneiden lähiövaimojen seksuaalisista intohimoista on katsojamenestys ja alkaa kääntää suuntaa 1950-luvun kilteistä nakuleffoista kohti 1960–70-lukujen seksiploaatiota.

Tylsän amerikkalaislähiön perheidyylit murenevät, kun miehet lähtevät aamujunalla töihin kaupunkiin ja läpinäkyvissä hepeneissä viihtyvät lemmenkipeät kotirouvat jäävät koteihinsa odottelemaan ovikellon soittoa ja vieteltäviä kohteita – naapurin miestä, velkojen perijää tai tyttären koulukaveria. Dyanne Thorne (nimellä **Lahna Mon-**

roe) esittää Yvette Talman -nimistä kotirouvaa, joka miesystävänsä kanssa keksii rahastaa petollisia lähiöpariskuntia perustamalla salaisen parinvaihtoringin.

Teinityttö Kathy (**Judy Young** nimellä **Alice Linville**, mm. *Flesh and Lace*, 1965) yllättää äitinsä (**Audrey Campbell**, mm. *Olga's House of Shame*, 1964) harrastamasta kimppakivaa. Järkyttynyt tyttö päätyy Yvetten luo ja avautuu tälle. Heidän välilleen kehittyvä ystävyysuhde saavuttaa lopulta myös fyysisen asteen.

Salainen klubi alkaa kokoontua. Osallistujat puukeutuvat *Eyes Wide Shut* -henkisesti kaapuihin ja naamioiden. Parinmuodostus hoidetaan arpomalla. Yvetten mukaan houkutteleva alaikäinen Kathy kohtaa lopulta klubilla äitinsä ja he tunnistavat toisensa naamioista huolimatta.

Sin in the Suburbs on yllättävän laadukas elokuva. Keskivaiheilla on hieman tyhjäkäyntiä, mutta muuten kohtauksesta toiseen soljutaan sulavin leikkauksin ja taustamusiikkia käytetään taitavasti. Aiheesta huolimatta alastomuutta näytetään todella vähän; toiminta rajautuu kuvan ulkopuolelle ja vain

muutaman kerran tissi vilahtaa. Mainoslauseiden shokkiarvoista huolimatta ohjaaja Sarno käsittelee aihettaan varsin vakavahenkisesti ja hienotunteisesti. Tahatonta huumoriakin irtoaa vain parista twistauskohtauksesta.

Näyttelijöitä kouluttavan Stella Adlerin suosituksesta Thorne saa ensimmäisen pääroolinsa lyhytelokuvassa *Encounter* vuonna 1965. Ohjaaja **Norman C. Chaitin** kiinnittää lyhəriinsä myös toisen aloitte-

Kuvat: kaappaus elokuvasta

levan näyttelijän – rikikymppisen **Robert De Niron**. New Yorkissa kuvatussa pätkässä miehensä murhannut ja rahan vuoksi vanhemman miehen nainut ilkeä eukko törmää vuosien tauon jälkeen poikapuooleensa. Thornelta jää työstään palkka saamatta.

Thorne kyllästyy urakehitykseensä New Yorkissa ja muuttaa Los Angelesiin vuonna 1966. Hän tekee pieniä roolitöitä useissa tv-sarjoissa kuten *Felony Squad*, tunnetuimpana esiintyminen *Star Trekin* jaksossa vuonna 1968.

Vuonna 1967 ilmestyvän satiirisen vakoojatrillerin *The President's Analyst* (*C.E.A:n takaa-ajama*) -elokuvan kuvauksissa Thorne on mukana kaksi viikkoa esittäen tarjoilijatarta, mutta **Theodore J. Flickerin** ohjaamasta ja **James Coburnin** pääosittamasta lopputuloksesta hänen osuutensa jätetään lähes kokonaan pois.

– Urani on täynnä tuhoutuneita toiveita ja petettyjä lupauksia, mutta minä vain jatkan eteenpäin. Muuntautumiskykyäni pitää urani hengissä – ei vält-

tämättä lahjakkuus vaan valmius kokeilla mitä vain, Thorne toteaa vaatimattomasti *Gorezone*-lehdessä vuonna 1991.

Hänen uransa ei etene mainstream-tuotannoissa, joten Thorne päättää käyttää hyväksi muodollista pätevyyyttään ja tarttuu rooleihin eksploraatiotintamalla.

– En pidä vartaloani mitenkään epätavallisena, mutta teininä jouduin kiusatuksi. 15-vuotiaana olin laiha, minulla oli 17 tuuman vyötärö ja 33 tuuman lantio – ja yllättäen minulle kehittyi 37 tuuman rinnan ympärys. Aluksi hävetti ja halusin tissien vain katoavan. Löysin isoäitini kirjahyllystä vanhan ohjeen rintojen piilottamiseen. Toimenpide vaati mm. sianrasvaa, lipeää ja kankaalla sitomista. Menin lihakauppaan tilamaan noita outoja ainesosia ja onneksi kauppias soitti äidilleni asiasta. Homma jäi siihen, Thorne kertoo vuonna 1977 *Oui*-lehdessä.

Alkuvuodesta 1970 ilmestyy **Jean Van Hearnin** ohjaama *Love Me Like I Do*. Thorne on nais-

pääosassa Sharon Sloane -nimisenä kahden lapsen perheenäitinä, jota hänen miehensä Bill (**Peter Carpenter**, mm. *Vixen*, 1968) pettää naapurin nymfomaanirouvan Nanetten (**Maria De Aragon**, mm. *Blood Mania*, 1970) kera. Mukana sopassa ovat Sharonin paras ystävä, eronnut ja puutteessa elävä Marge (**Lynne Gordon**) sekä kiero bisnesmies Keith Hunter (**Paul Fleming**).

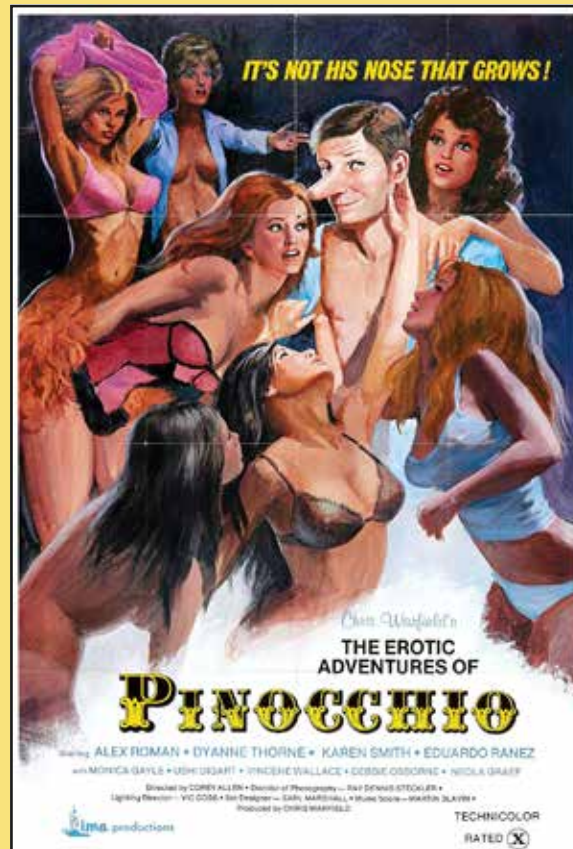
Svengaavia allasbileitä, minihameita ja vähäpukeisia naisia vilisevä elokuva on erikoinen sekoitus 1970-lukulaista seksikomedialla ja vakavampaa avioliittodraamaa höystettynä vähemmän komediallisella perheväkivalta- sekä raiskauskohtauksella. Uskolinen ja kiltin sinisilmäinen Sharon vaihtaa käsikirjoituksessa vikkelästi persoonaansa; saadessaan selville miehensä uskottomuuden hän yllättäen ampuu aseella kohti Nanettea (tilanne ohitetaan ilman seuraamuksia noin kymmenessä sekunnissa), hän jättää hänet pahoinpidelleen miehensä, mutta päätyy yhteen hänet raiskanneen Keithin kanssa ja jo seuraavassa kohtauksessa on kiihkeästi avioliittonsa pelastamista yrittävä kotirouva.

Leffa tarjoaa runsaalla softilla alastomuudella, paikoin nasevalla dialogilla ja *Las Vegas Grind* -tyylisellä strippaustamusiikilla viihdyttäviä hetkiä, mutta loppuratkaisu on varsinainen antiklimaksi. Mar-

gea ohimennen viikseen vedeltyään Bill kidnappaa Margen luona hoidossa olleet lapsensa ja linnoittautuu Nanetten talolle aseineen. Sharon ryntää paikalle Keithin kanssa viettämältään lemmenlomalta ja Marge syyttää Billiä raiskauksesta. Poliisi piirittää rakennuksen ja seuraa tulitaistelu. Voisi kuvitella, että poliisia kohti ampumisesta, kidnappauksesta tai raiskausepäilystä voisi aiheutua toimenpiteitä, mutta mitäpä vielä. Porukalla poliisin kanssa asianosaiset kuittaavat tilanteen naureskelulla, Sharon ja Bill palaavat iloisesti yhteen ja ajavat lastensa kanssa pois paikalta – onnellinen perhe ja onnellinen loppu.

Snatched Women -elokuvassa ryvetään Thornen filmografian pohjamudissa. Vuonna 1971 ilmestyneen rainan ohjaajasta tai käsikirjoittajasta ei ole tietoa, mutta tuotanto on hardcore-pornoa. Tietävästi elokuva on ainoa pornoelokuva, jossa Thorne osallistuu itse toimintaan – tässäkin penetraatiosta poiketen suoritus on oraalinen.

Rikollisporukka kidnappaa lunnaiden toivossa tarkasta kohteestaan epätietoisina yhden sijasta viisi naista ja tuovat nämä piilopaikkaansa. Loppufilmi sijoittuu kahteen huoneeseen; toisessa istuskelevat niin rosvot kuin kaapatutkin ja toisessa huoneessa kidnappaajat ajankulukseen raiskaavat vanke-

jaan, mistä toki naiset tuntuvat kovasti nauttivan, jopa neitsyytensä menettävää impeä myöten. Suurimaksi osaksi kohtauksistaan Thorne kyhjäyttää tuollilla tissit paljaana ison peruukin alle piiloutuneena. Peräkammarin puolelle hänet raahataan kerran suoritamaan nahkasikarin imutusta.

Tympeä leffa päättyy kohtaukseen, jonka perusteella käsikirjoittaja lieenee sammuneen kesken kirjoittamisen tai kuvausryhmällä on aika tai filmi loppuneet kesken. Eräs rosmosta ja vasta raiskatuista köllöttelevät kamarin puolella, kun päähuoneesta kuuluu laukauksia; nainen havahtuu ja ihmettelee mistä on kyse. Hänen selkensä takana raiskaajaroisto ojentaa pistoolin kohden neidon takaraivoa ja toteaa: ”Ei mistään, beibi, ei mistään.” ja elokuva loppuu.

TV-tuotannoista tunnetun ohjaajan **Corey Allenin** (mm. *Dallas*) *The Erotic Adventures of Pinocchio* valmistuu 1971. Yksinäinen naispuuseppä Gepetta (**Monica Gayle**, mm. *Switchblade Sisters* (*Stiletti gilsit*), 1975) tekee itselleen puusta miehen, Pinocchion (**Alex Roman**). Thornen esittämä hyvä haltiatar – jolla on taipumus taikasauvaa heilauttaessaan taikoa

itseltään toistuvasti vaatetus kadoksiin – herättää Pinocchion eloon. Tämän on opittava elämään ihmisiksi omin avuin ja virheratkaisuista nenän sijasta hänellä kasvaakin aivan muu uloke. Entinen puupoika ei ehdi Gepettan lakanoihin, vaan päätyykin Jo Jon (**Eduardo Ranez**) ja Mabellan (**Karen Smith**, mm. *Beyond the Valley of the Dolls* (*Nukkelaakson amatsonit*), 1970) naapuribordelliin töihin.

Armottomien panotouhujen seurauksena Pinocchio saa kärsiä metrisestä halosta, joka loppuleffan bakkanaaleissa saavuttaa juhannussalkomaisia mitasuhteita. Lopulta Pinocchio pelastaa häntä epätoivoisesti etsivän Gepettan häirikköäijien kynsistä muutamalla mahtimeisselin sivalluksella. Pyyteen teko palkitaan letkeän letkun lyhentymisellä, Pinocchio on vihdoinkin oikea mies ja pari saa toisensa.

Allen yrittää tehdä seksifarssia ja toki elokuvalla on hetkensä, mutta enimmäkseen hidastempoinen tekele on vaivaannuttavaa ylinäyttelemistä ja heikkoa huumoria alleviivaavaa jorinaa. Runsaasta seksistä huolimatta leffassa on harvinaisen vähän alastomuutta; tissejä ja hanureita vilkkuu, mutta muutoin kamerarajaukset ovat tiukkoja.

Thorne sentään esittelee mahtavat ambersoninsa ensimmäisen kerran elokuvan kestänytä vasta 56 sekuntia.

Vuonna 1971 ilmestyy myös **Alex Nicolin** (mm. *The Screaming Skull*, 1958) ohjaama *Point of Terror*. Elokuva lähentelee viileää 1970-luvun roskaa mauttomalla muodilla, **Tom Jones** -tyylisellä hissimusiikilla ja seksikkäillä pimuilla, mutta sortuu pääosaa esittävän, käsikirjoituksen ideoinnissa mukana olevan ja tuottajanakin toimivan Peter Carpenterin egotripiksi. Alleviivaus tapahtuu jo alkutekstien aikana Carpenterin musiikillisen lava-aktin aikana.

Carpenter näyttelee opportunistista Tony Trelos-nimistä yökerholaulajaa, joka päättyy suhteeseen Dyanne Thornen esittämän Andrea Hilliardin kanssa. Hän on invalidisoituneen levy-yhtiömogulin vaimo ja bisnesvastaava, jonka kautta julkimoksi hinkuva Tony saa levydiilin.

Suhdesopassa on myös muita osapuolia ja sekaan heitetään juonittelua, pari murhaa ja tappoa. Thorne seksikäs bikinikohtaus, tissien paljastelu uima-altaalla sekä verinen murhamuistelo eivät riitä kannattelemaan leffaa kunnon roska-asteikolle asti, sillä enimmäkseen elokuva on pitkäveteistä haahuilua, jota onneksi värittävät käsikirjoituksen one-linert.

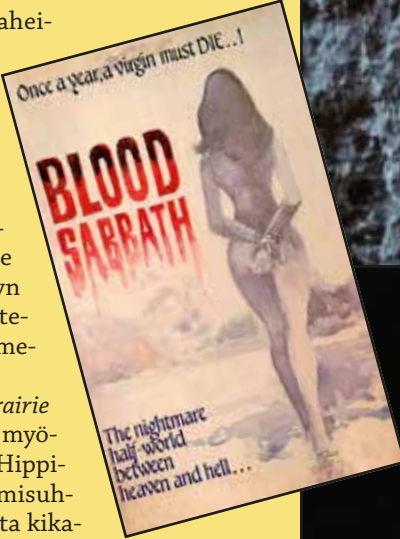

Point of Terror päättyy kaikkien aikojen löysimpään käsikirjoitusratkaisuun: kaikki olikin unta.

Rehtiä roskaa on vuonna 1972 valkokankaille saapuva *Blood Sabbath*. Juonen kökköys, tolkuttoman heikko näytteleminen ja täyttä puutaheinää oleva dialogi paikataan runsaalla alastomuudella. Näyttelijälakon aikaan kuvattu psykedeelinen leffa miehitetään pystymetsästä napatuilla myöhempien aikojen saippuasarjanäyttelijöillä, kuten **Anthony Geary** ja **Susan Damante**. Thorne on noitapiirin kuningatar Alotta, joka keräilee paikallisen kylän lapsien sieluja. Gearyn esittämä nyhverö Vietnamin sodan veteraani sekaantuu noitien touhuihin ja menettää lopulta oman sielunsa.

Elokuvan ohjaa *Little House on the Prairie* (Pieni talo preerialla) -sarjan kuvaajana myöhemmin tunnettu **Brianne Murphy**. Hippimeininkiä, alastomia noitamenoja, ihmisuhreja, veren juontia, runsasta noitamaista kikatusta, Dyanne Thornen tissejä ja kylän papin irtileikattua päätä tarjoileva elokuva on huono, mutta viihdyttävä.

– Sain Alottan roolin viime hetkillä ja Bri oli neljäs ohjaaja. Kuvauksissa sattui kaikenlaisia yliluonnollisia juttuja. Paikalla oli ulkomailta tuotu voodoo-prinssessa, joka oli noitaloitsujen asiantuntija. Kukaan

meistä ei uskonut noihin juttuihin, mutta outouksia tapahtui toistuvasti, Thorne muistelee Horror Cult Films -verkkosivuston haastattelussa vuonna 2011.

Wham! Bam! Thank You, Spaceman! Ilmestyy vuonna 1975. Se on ensimmäinen tuotanto, jossa Thorne (nimellä **Rosalee Stein**) ja hänen muusikko- ja käsikirjoittajamiehensä **Howard Maurer** esiintyvät yhdessä. Thorne on sivuroolissa ilotyttönä ja Maurer esittää hänen asiakastaan.

William A. Levey (mm. *Blackenstein*, 1973) ohjaamassa elokuvassa kaksi avaruusoliota kuolevalta planeetalta saapuu maapallolle tehtävänään hedelmöittää mahdollisimman monta maan naista ja näin varmistaa rotunsa jatkuvuus. Kammottavia 1970-luvun diskoasuja muistuttavissa univormuissaan kersantti Jerk Off ja sotamies Asshole (**Jay Rasumny** ja **Samual Mann**) seuraavat tinapaperista kyhätystä avaruusaluksessa skannauslaitteellaan ihmisten naimapuuhiä ja siirtävät teleportaatiolla naisia alukseen

pantaviksi. He myös itse siirtyvät satunnaisesti menomestoille, missä maan ihmiset yllättävän vähän kiinnittävät huomiota alienien ulkomuotoon ja lähinnä ihastelevat näiden viileitä kuteita.

Elokuvassa liikutaan lähellä roskan ydintä. *Wham! Bam! Thank You, Spaceman!* on kahden pennin lavasteisiin (esim. avaruuskohtauksissa käytetään karttapalloa) sijoitettua hävettävän huonoa näyttelemistä, minkä nolousasteen omini sfääreihinsä nostaa lemmenkohtausten jälkiäänityksenä tehdyt voihkinnat sekä riemastuttavan korni dialogi. Aikakauden seksikomedioista poiketen alastomuus on keskivertoa rohkeampaa – paikoitellen karvaviidakosta vilahtaa ja roikkupallit heiluvat linssiluteina. Huumoria koitetaan repiä mm. ihmisrodun ja avaruushebojen toisistaan poikkeavista lisääntymistavoista ja -elimistä, mutta pääsääntöisesti leffa naurattaa vain megaluokan huonoudellaan. **Haji** (mm. *Faster Pussycat... Kill Kill*, 1965) vilahtaa pienessä sivuroolissa ilman lopukrediittejä.

Salaliittoteoreetikoiden iloksi elokuvaan on ympätty erikoinen juutalainen sivujuonne. Rotunsa tulevaisuudesta huolestuneiden muukalaisten asuissa ja aluksessa näkyvä tunnus on Daavidin tähti. Lisäksi he käyttävät operaatioissaan siondiodi-nimistä tekniikkaa. Viimeisessä tehtävässään ufomiehet skannaavat Lähi-itää, siirtävät arabisheikin naisorjan alukseensa hoideltavaksi ja sädetävät tämän lopulta vanhan juutalaismiehen iloksi. Leffan käsikirjoittajaksi on merkitty **Shomo D. Weinstein**, joka lienee pseudonyymi; Howard Maurerin Horror Cult Films -verkkosivustolle antaman haastattelun mukaan hän ja Thorne tekevät käsikirjoituksen:

– *Wham Bam* oli ystävämme projekti, joka oli menossa päreiksi. Me kirjoitimme käsiksen, mutta heiltä puuttui näyttelijöitä, joten teimme myös pari roolia. Emme saaneet palkkaa, emmekä kuulleet tuotantoryhmästä tai ystävästämme sen koommin, mutta meillä oli tosi hauskaa.

Samana vuonna valmistuvassa *Alias Big Cherry* -leffassa Thorne näyttlee puhelintyttöä. Leffa perustuu päälle 300 kiloa painaneen **Sylvan Scolnick** -nimisen huijarin ja talousrikollisen elämään, josta **Robert H. Adleman** kirjoittaa menestysromaanin sekä elokuvakäsikirjoituksen. Vapauduttuaan vankilasta kuuluisuudesta nuorena haaveillut Scolnick itse valmentaa pääosaa esittävää **Leo Rossia** (mm. *Halloween II*, 1981) huijarin rooliin.

Myöhemmin tv-sarja *Baywatchin* ohjaajana tunnettu **Gus Trikonis** ohjaa vuonna 1975 elokuvan *The Swinging Barmaids* (Svengaavat baaritytöt), jossa Thornella on sivuosa Boo Boo -nimisenä Swinga-Ling -juottolan tarjoilijana. Sarjamurhaaja (**Bruce Watson**) lahtaa räkälän vähäpukaisia tarjoilijattaria, koska nämä miesparan mielestä kohtelevat häntä tylästi. Puolialastomien uhriensa ruhoista hän ottaa valokuvia eri poseerausasennoissa. Vain kiltti tyyppi ja korkeamman moraalin omaava lääkärin tuleva vaimo (**Laura Hippe**, mm. *Mausoleum*, 1983) säästää henkensä.

Hipahtavan oloinen psykopaatti tappaa Thorneen hahmon jo elokuvan alkumetreillä, kohtauksessa joka lupaa sopivan nuhruista 1970-luvun roskaa, mutta pian leffa latistuu peruskauraksi – väkivalta ja alastomuus ovat hyvin maltillista tasoa. Ajankuva ja epäloogisuuksia vilisevä käsikirjoitus tarjoavat viihdykettä, mutta jonkinasteista kulttimainetta nauttivassa rainassa olisi ollut mahdollisuuksia enempiinkin.

Ohjaaja/tuottaja **Chris Warfield** (nimellä **Billy Thornberg**) niputtaa arkistojen kätkeistä yhteen jälkikäteen dupattavia hardcore-pätkiä, joita Dyanne Thorne (nimellä **Penni Walters**) välispiikkaa jonkinlaisen kertojan roolissa. Vuonna 1975 ilmestynyt *Beyond Fulfillment* on erikoinen tuotos Thorneen uralla.

Mainoslauseessaan muka naisnäkökulmaa tarjoava elokuva on 1970-lukulaista karvaista pornoa, jossa Thorne-faneja kiinnostavaa on eri ympäristöissä ja eri asuissa kuvatut täysipukeiset hieman sarkastisen oloiset kertojakohtaukset. Hydraulikkapätkiä tähdittävät mm. **John Holmes**, **Linda McDowell** ja **Tina Smith**.

Lokakuussa 1975 ilmestyy **Don Edmondsin** (mm. *Bare Knuckles*, 1977) ohjaama *Ilsa: She Wolf of the SS* (*Ilsa – SS:n naarassusi*) – elokuva, josta Dyanne Thorne parhaiten tunnetaan. Tuottajana toimii sleaze- ja gore-ruhtinas **David F. Friedman** (mm. *Blood Feast*, 1963 ja *The Erotic Adventures of Zorro* (Zorron salatun seksuaalielämä), 1972) salanimellä **Herman Traeger**.

Thorne esittää saksalaisen vankileirin komendanttia ja lääkäriä. Hän on sadistisen Ilsan hahmoon paras mahdollinen valinta ja tekee ikimuistettavan roolisuorituksen SS-univormussaan ja avarassa kaulaukossaan.

Tekijöiden mukaan hahmo perustuu **Ilse Koch** -nimiseen keskitysleirikomentajan vaimoon, joka tunnetaan lempinimellä Buchenwaldin noita sekä kokelmastaan vankien irtinyljettyjä tatuointeja. Roolin vastaanottaminen oli Thornelle vaikeaa.

– Juutalaiset ystäväni järkyttyivät mahdollisesta esiintymisestä moisisessa elokuvassa. Mieheni on juutalainen ja hän sekosi luettuaan käsikirjoituksen, Thorne muistelee *The Dark Side* -lehdessä vuonna 1993.

Ilsa: She Wolf of the SS.

Thorne tekee keikkaa autonkuljettajana ja saapuu koelukuun nahkasaappaissa ja koppelakissa. Hän saa osan heti. Aviopuoliso Howard Maurer kertoo lisää Fangoria-lehdessä vuonna 2011:

– En halunnut hänen tekevän Ilsan, pahan hahmon roolia. Itseasiassa heitin käsikirjoituksen seinään. Keskustelimme asiasta ja totesimme ettei työtarojousta kannata hylätä, jos ei ole suuri tähti. Joten hän otti roolin ja olin hänen tukena.

Elokuussa leirille tuodut naiset pakkosteriloidaan ja lähetetään bordelleihin viihdyttämään sotilaita, mutta osa päättyy Ilsan lääketieteellisiin kokeisiin, missä heihin istutetaan tappavia tauteja sekä kidutetaan kipukynnystä mittaavissa tutkimuksissa.

Leirillä on myös miesvankeja, joita Ilsa käyttää seksiorjinaan. Ennen aikaisesta siemensyöksystä rangaistaan kastroitiolla, mutta leirille tuotu amerikkalaisvanki omaa viagramaisen kestokankeuden ja tyydyttää niin Ilsan kuin tämän naispuoliset SS-käskyläisetkin säi-

lyttäen näin pallinsa. Lopulta vangit nousevat kapiinaan ja paha saa palkkansa, mutta ennen lähestyvien liittoutuneiden saapumista saksalaisjoukot lahtaavat vangit ja tuhoavat leirin.

Leffa sisältää runsaasti alastomuutta ja graafista väkivaltaa – yleensä samoissa kohtauksissa. Tarjolla on ruoskintaa, sähköshokkidildo, elävältä keittämistä ja muuta kidutusta sekä joukkoraiskauksia ja kultaisesta suihkusta nauttiva saksalaiskenraali. Kohtauksessa, jossa esitellään **Richard Kennedyn** (nimellä **Wolfgang Roehm**) esittämälle natsikenraalille naisvängin avohaavassa luikertelevia matoja näyttelijä pyörtää kesken kuvauksen. Thorne itse saa katsottua valmiin elokuvan vasta kolmannella yrittämällä.

Tuotannon halpuus paistaa läpi ja Thornea lukuun ottamatta näyttelijätyö on paikoin kökköä. *Ilsa: She Wolf of the*

SS omaa siis kaikki täydellisen eksploitaatioelokuvan ainekset. Natsisploitaatiogenressä se onkin tunnetuin filmi.

Amerikkalaisen tv-sarjan *Hogan Heroes* lavasteissa kuvatus elokuvan tuotanto ei ole helppoa. Kanadalaisen tuotantoyhtiön rahaliikenteessä on ongelmia ja yhdeksän päivää kestäneissä kuvauksissa tehdään ympäröiväitä päiviä, käsikirjoitus muuttuu päivittäin ja otot tehdään ilman harjoittelua.

– Minulle soitettiin kuvauspaikalta, kun Dyanne oli pyörtynyt. Hän oli ollut kuvauksissa 26 tuntia putkeen. Kukaan ei syönyt tai nukkunut, he vain tekivät töitä, sanoo Maurer Fangoria-lehdelle vuonna 2011.

Ilsa: She Wolf of the SS on menestys ja muuttaa Thornen näyttelijäuran lopullisesti, niin hyvässä kuin pahassa. Gorezone-lehdessä vuonna 1991 Thorne kuvailee työtilannettaan ensimmäisen Ilsa-leffan jälkeen:

– Jos teet hyvää työtä esittäessäsi pahista, saat kärsiä siitä. Tuttuni elokuvabisneksessä sanoivat, että rooli tuhoaisi urani Hollywoodissa ja he olivat oikeassa. En päässyt enää isojen studioiden koekuvauksiin, enkä saanut itselleni edes agenttia.

Ilsa saa jatkoa seuraavana vuonna, kun *Ilsa, Harem Keeper of the Oil Sheiks* ilmestyy. Väkivallan ja seksin

määrää rokotetaan, koska tuottajat tavoittelevat laajempaa yleisöpohjaa ja lipputulaja. Ei *Harem Keeper* silti mikään pyhäkoulufilmi ole.

Thornen esittämä Ilsa toimii sheikki El Sharifin (**Jerry Delony** (nimellä **Victor Alexander**), mm. *Nazi Sex Experiments*, 1973) haaremin vartijana jossain kuvitteellisessa arabivaltiossa, jolla on mittavat öljyvarat, mutta kansa elää köyhyydessä. Ilsan tehtävänä on koulia sheikille auliita viihdyttäjiä länsimaista kidnapatuista nuorista naisista. Yksi heistä on **Uschi Digard** (mm. *Supervixens*, 1975), joka esittää skandinaavista leffatähteä. Ilsalla on käytössään karatetaurit naistenkivartijat, jotka liikuselevat yleensä puolialastomina ja öljytyinä – ja tarvittaessa kastroivat käsipelillä miehen eunukkialpalvelukseen.

Sheikin vieraaksi on saapumassa öljykauppoja hie-romaan amerikkalainen bisnesmies Kaiser (Richard Kennedy, taas nimellä Wolfgang Roehm) sekä tämän avustajaa esittävä tiedustelu-upseeri Scott (**Max Thayer**, nimellä **Michael Thayer**). Todellisuudessa heillä on tavoitteenaan vallankaappaus ja öljyn hankinta pienemmällä kustannuksella. Scott on ujuttanut El Sharifin haaremiin napatanssija-agentin (Haji) kaivamaan salakuuntelulaitteillaan arkaluontoista tietoa sheikeistä. Agentti jää kiinni ja paljastaa kon-

taktinsa, kun hänen rintansa murskataan puristimessa ja punamuurahaiset syövät hänen jalastaan luut näkyville.

Peitelläkseen toimiaan sheikki myy osan haaremistaan orjamarkkinoilla. Tätä varten naisia pakko-syötetään, pahoinpitelyn jälkiä peitellään ja hanureita paisutetaan silikonilla. Huutokaupassa eräs sheikkeistä poistattaa taltalla ja vasaralla ostamansa naisen hampaat, koska ei halua niiden raapivan temmiparkansa vartta.

Amerikkalaiset vieraat saapuvat. Kaiserille syötetään juhla-ateriaa Hajin esittämän agentin silmämuna, sheikin palvelijan käsi katkaistaan sapelilla ja Ilsa sekä Scott päätyvät vällyjen väliin. Välillä asetellaan panohommista posattavaa muoviräjähdettä vaginiin, poltetaan vapaustaistelija elävältä ja alistetaan Ilsa spitaalisen kyttyräselän kopeloitavaksi ynnä nuoltavaksi. Seurauksena, että Ilsa, hänen lesbot henkivartijansa, Scott, haareminaiset ja eunukit aloittavat aseellisen kapinan sheikkiä ja tämän sotilaita vastaan. Kellarityrmästä vapautetaan sheikin veljenpoika, joka astuu arabivaltion johtoon. Ilsa listii El Sharifin käyttämällä viattomaan naiseen asennettua emätinpommia ja päätyy itse tyrmän pohjalle.

Kaliforniassa kuvatun elokuvan tuotanto on siis-timpää verrattuna ensimmäiseen *Ilsaan*, Thornella-kin on vain pari tissit paljastavaa kohtausta. Itse hän ei ole tyytyväinen elokuvaan ja arvostelee käsikirjoitusta ja etenkin tuottajia, jotka kitsastelevat kustannuksissa.

– (Ohjaaja) Don Edmondsilla oli jotain henkilökoh-taisia ongelmia siihen aikaan ja hänellä oli vaikeuksia pitää itsensä kuosissa. Kuvauksissa oli nyrkkitappe-luita joka päivä. Näyttelijöitä ei lopulta kiinnostanut

koko elokuva, josta tuli pelkkä vitsi, tyylyttää Thorne Gorezone-lehdessä vuonna 1991.

Kuvauksissa ohjaaja laittaa Thornen välillä käyt-tämään saksalaisaksenttia ja välillä esittämään vuo-rosanansa normaalisti. Hänelle luvataan, että eloku-van dialogi jälkiäänitetään, mutta näin ei tapahdu ja Thornen mielestä tämä saa hänen suorituksensa näyttämään epäammattimaiselta.

*She Wolf*in tuottanut, sen tuotanto-ongelmiin kyp-synyt ja *Harem Keeper*istä ehdottomasti kieltäytynyt David F. Friedman on toista mieltä *Draculina*-lehden artikkelissa vuonna 1995:

– Mielestäni se kakkosfilmi, *Oil Sheiks* on paras niistä. Pidän erityisesti siitä, joka niiden piti tehdä ja itseänikin houkutti osallistua sen tuotantoon eli *Ilsa Meets Bruce Lee in the Bermuda Triangle*.

Kanadalainen tuo-

tantoyhtiö Cinepix suunnittelee liutaa Ilsa-elokuvia, työni-minä *Ilsa Meets Bruce Lee in the Devil's Triangle* (myös *Bermu-da Triangle*), *Ilsa vs. Idi Amin* ja *Ilsa She Lion of the Mau Mau*. Mikään näistä ei toteudu.

– *Ilsa Meets Bruce Lee* jäi puheasteelle, edes kä-sikirjoitusta ei ollut ole-massa. Minut laitettiin harjoittelemaan itämaisia taistelulajeja, mutta sitten **Bruce Lee** kuoli. Olisi ol-lut hauskaa tehdä se, mut-ta se ei onnistunut, Thor-ne kertoo Horror Cult Films -verkkosivustolle vuonna 2011.

Beyond Fulfillment -leffan kaltainen tyh-jänpäiväinen välityö *Lollipop Palace* ilmes-tyy vuonna 1976.

Thorne (nimellä **Frenchie Dior**) esit-tää 1930-luvun San

Franciscoon sijoittuvassa elokuvassa ilotalon emäntää. Porno-ohjaaja **Kirdy Stevens** ni-puttaa joukon bordellin huoneissa tapahtuvia hard-core-pätkiä, jotka kasataan yhteen Thornen tähdit-tämän kehyskertomuksen kautta. Mielenkiintoisin-

ta rainassa on Thornen totaalisen ylinäyttelemä ava-rakaula-aukkoisen madamen rooli, joka tuo mieleen **Tex Averyn** piirrettyjen ultrapimujen artikuloinnin. Mm. John Holmes, **Laura Bacalle** ja **Bunny Savage** hoitavat rynkytysosaston.

Chesty Anderson U.S. Navy julkaistaan kaaottisten kuvausten jälkeen vuoden 1976 lopulla. Kun otetaan huomioon elokuvan nimi, pääosanäyttelijä – **Russ Meyerin** *Supervixens*-filmistä (1975) tuttu – **Shari Eubank** ja muissa rooleissa näyttelevät **Rosanne Katon** (mm. *She Devils in Chains*, 1976) ja **Connie Hoffman** (mm. *The Naughty Stewardesses*, 1974) sekä sivuroolittajat Uschi Digard ja Dyanne Thorne, niin kertyy lopputulokselle tietynlaisia odotuksia. Niihin nähden tissi/actionkomediaksi lupailtu eloku-va on varsin kiltti, mutta eksploitaation liepeillä kyl-lä liikutaan.

Chesty Anderson ja hänen siskonsa Baby ovat osa USA:n laivaston naisosastoa. Baby on aiemmin työ-s-kennellyt naisiinmenevälle ja ristiinpukeutumista

harrastavalle senaattorille, jolla on myös mafiakyt-kentöjä. Jätebisnestä pyörittävän mafioson gansterit sieppaavat Babyn jäteautolla ja työntävät tämän jätmyllyyn. Paikoin vähäpukoisina viihtyvät ja kissatappeluihin joutuvat Chesty ja muut laivastopimut ryhtyvät etsiväpuuhiin.

Sekavatuotantoinen ja lopulta **Ed Forsythin** ohjaama komedia on täynnä juonen kannalta tarpeettomia kohtauksia. Yksi näistä on Thornen esittä-

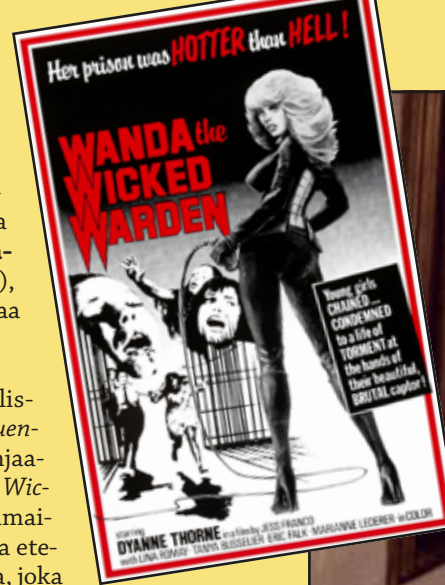
män sairaanhoitajan ja tissifiksaatiosta kärsivän (tai nauttivan) laivaston lääkärin yhteinen huumoripitoinen ja varsin hauska kohtaus. Yleensä komedia on hieman kortilla, mutta kulttimainetta nauttivan **Timothy Carreyn** (mm. *The Wild One* (Hurjapäät), 1953) sekopäinen roolisuoritus pelastaa paljon.

Tammikuussa 1977 ilmestyy Portugalissa kuvattu **Jesús Francon** (mm. *Frauen-gefängnis* (Barbed Wire Dolls), 1976) ohjaama *Greta – Haus ohne Männer* (Ilsa, the Wicked Warden). Thorne tekee hyvin ilsamaisen roolityön Greta-nimisenä johtajana eteläamerikkalaisessa naismielisairaalaassa, joka toimii myös vankilana vallankumouksellisille naisille. Elokuva levitetään myöhemmin myös *Ilsa*-nimellä, joten sitä pidetään epävirallisena neljantenä *Ilsa*-tuotantona – eikä syyttä.

Las Palomas -klinikalta karannut nainen päätyy haavoittuneena tohtori Arcosin (Franco itse) hoiuihin. Nainen haetaan nopeasti takaisin kidutettavaksi klinikalle. Tohtori pyytää ihmisoikeusjärjestöä tutkimaan laitoksen toimia, mutta tarvitaan todisteita. Paenneen naisen sis-ko Abbie (**Tania Busselier**, mm. *La comtesse perverse* (Countess Perverse), 1974) solutautuu mielisairaalaan selvittääkseen siskonsa kohtalon ja etsiäkseen todisteita.

Greta, naisvankilaleffoille tyypillisesti, on sadistinen lesbo, joka hyväksikäyttää mm. ihmisneulatyyrynä **Lina Romayn** (mm. *La comtesse noire* (Bare Breasted Countess, *Verentahrima morsian*), 1975) esittämää Juana-nimistä potilasta. Juana on hoidokkien pahis ja järjestää Abbielle naisvankilaelokuvamitta-asteikolla varsin niljakkaita hetkiä – sleezeimpänä pönttötuoreen b-rapun nuolemalla putsaus. Samaa aikaan tämä kuitenkin auttaa Abbieta löytämään siskonsa eristyssestiosastolta, missä tätä on kidutettu.

Potilaiden/vankien raiskauksia ja kidutuksia kuvataan ja myydään pornomarkkinoille. Kysyntä kovenee ja ostajat toivovat snuff-kuvausta; filmiä jossa joku naisista tapetaan. Tohtori Arcos paljastuu kapinallisten johtajaksi ja hänet ammutaan, myös Abbie paljastuu ja jää Gretan armoille päätyen vihannestason lobotomiapotilaaksi. Loppukoh-

Dyanne Thorne ja Jess Franco: *Greta – Haus ohne Männer*.

taus tekee genrelöikän wip- eli naisvankilaelokuvista kannibaalileffoihin, kun klinikan raivostuneet potilaat repivät hampaillaan Gretan hengiltä ja syövät tämän lihaa. Samalla kamera käy, joten ostajat saavat snuffinsa.

Genressään keskivertoa huomattavasti parempi ja yllättäväkin tuotos sisältää runsaasti alastomuutta – myös Thornen osalta, eikä vähiten kohtauksessa, jossa Thornen puolison Howard Maurerin esittämä kuvernööri käy pamputtamassa Gretaa. Thorne ja Maurer ovat näyttelijöistä ainoita, jotka puhuvat englantia ja Franco ohjaa elokuvan seitsemällä eri kielellä, mikä tekee vaikutuksen pariskuntaan.

– Minulla ei ollut aavistustakaan millaisia elokuvia Franco teki tai että hän ja hänen vaimonsa Lina Romay olivat niin innostuneita alastomuudesta, että siitä tuli filmin painopiste. Oli kuitenkin ihmeellistä seurata Francon ohjaustyötä niin monella eri kielellä. Howard ja minä emme tienneet mihin lähdimme mukaan, kertoo Thorne *Fangoria*-lehdessä vuonna 2011.

Thorne muistelee lämmöllä *Wicked-Vision* -verkkosivuston haastattelussa vuonna 2003 Francon pitkiä lounaita ja tehokasta kuvausaikataulua. Ohjaajasta ihmisenä hän erikseen mainitsee:

– Hänellä on hieno huumorintaju ja hän on arvostamieni ihmisten listalla, vaikka onkin vähän kinky.

Thorne kieltäytyy Francon tarjoamasta *Gretan* jatko-osasta ja lähtee Kanadaan kuvaamaan Ilsan kolmatta osaa. *Ilsa the Tigress of Siberia* ilmestyy loppuvuodesta 1977 ja tuotantoyhtiön vaatimuksesta sen ohjaa Edmondsin sijasta **Jean LaFleur**, jolla on enemmän kokemusta lasten elokuvan kuin eksploitaation ohjaamisesta. Vaikka ohjaaja ei ole kotonaan aiheen kanssa ja jopa sensuroi Thornen suihkukoh-

tausta ylettömällä saippuavaahdon käytöllä, on elokuva paikoin yllättävän verinen ja alastomuuttakin esiintyy.

On vuosi 1953 Neuvostoliitossa ja **Stalin** lähettää toisina ajattelijoita uudelleen koulutettaviksi vankileireille. Ilsa on Siperiassa sijaitsevan Gulag 14:n johtaja, jälleen sadistinen ja seksinnälkäinen sellainen. Vankeja keihäsetetään, liiskataan nuijalla, upotetaan avantoon, silvotaan moottorisahalla ja heitetään tiikerin häkkiin – silloin kun heitä ei sähköshokein koiteta aivopestä. Iltaisin Ilsa kilpailuttaa juopottelevan kasakoveljeskuntansa miehiä ja valitsee kaksi voittajaa seksileikkeihin, jolloin leffan dialogi äityy vielä yleistä tasaakin kornimmaksi.

Uusien vankien joukossa leirille tuodaan mielipidevanki Andrei Chicurin (**Michel-René Labelle**), joka

ei taivu kidutuksen tai Ilsan viettely-yrityksen edessä, joten syöttäminen lemmikkitiikerille uhkaa. Sopivasti Stalin kuolee ja Ilsan on käytyreineen tuhottava todisteet puuhistaan. Vangit ja vartijat tapetaan, gulag poltetaan ja Ilsa pakenee kahden lähimmän miehensä kanssa tietämättä, että Andrei jää henkiin.

Tapahtumat siirtyvät Montrealin olympialaisiin vuoteen 1976. Andrei on Neuvostoliiton jääkiekkjoukkueen turvamies. Kahden pelaajan vaatimuksesta he livahtavat ilotaloon, jota yllättäen pyörittävät Ilsa ja hänen kätyrinsä. Vankileiritekniikoista tietokonetasolle kehitetyillä manipulointikeinoilla he kontrolloivat tyttöjä. Ilsa tunnistaa Andrein ja tämä kidnapataan, koska Ilsa haluaa saattaa loppuun leirillä kesken jääneen aivopesun.

Välillä Ilsa laajentaa reviiriään listimällä prostituutiota pyörittäviä mafiosoja avantouputuksella ja bensatäytteisen vesisängyn räjäyttämällä kesken vaakamambon. Ilsa koittaa aivopestä Andreita ja on juuri aikeissa sähkövatkaimella käsitellä tämän munat, kun joukko Moskovasta lähetettyjä agentteja hyökkää tuhoten Ilsan joukot. Ilsa pakenee moottorikelkalla pitkin järven jäätä, onnistuu ajamaan nurin ja telomaan jalkansa. Auringon laskiessa pakkasillassa hän yrittää lämmittellä poltteleamalla mukaansa nappaaman setelikkasin sisältöä nuotiossa.

Elokuvan ensimmäiset 40 minuuttia ovat totuttua *Ilsa*-kamaa, lopun Kanadaan sijoittuva osuus on perinteisempää agenttifilmiä. Tiukasta budjetista huolimatta Thorne nauttii *Ilsa the Tigress of Siberian* kuvauksista, koska hahmo kehittyi hänen toivomaansa suuntaan; jonkinlaiseksi kansainväliseksi palkkasoturiksi, joka ei ole pelkkä natsi-Ilsa. Myös hänen miehensä on jälleen mukana tuotannossa.

Kolmas Ilsa-elokuva ei pärjää lippuluukuilla edeltäjiensä tavoin. Tuotantoyhtiö Cinepixin väki näkee Francon *Greta*-tuotannon ja vetää herneet sie-raimiin elokuvan alastonkohtauksista. Thornen mukaan Franco antoi kameroiden pyöriä silloinkin kuin ei olisi pitänyt ja oli näin saanut hänestä turhan paljastavaa kuvaa tämän tietämättä. Cinepix päättää sopimuksensa Thornen kanssa.

Roolitarjouksien hiipuessa Thorne tekee Las Vegasissa show-esiintymisiä, sivurooleja TV-sarjoissa,

Up Yours 1979.

Kuva: kaappaus elokuvasta

toimii kertojajäsenenä erilaisissa dokumenttifilmeissä sekä keskittyy pappisopintoihinsa.

Vuonna 1979 Thorne (jälleen nimellä Penny Walters) tekee pienen rooli-työn kuumana manikyristinä elokuvassa *Up Yours* (levitetään myös nimellä *Up Your Ladder*). Leffan ohjaavat ja siinä myös näyttelevät **John Hayes** ja **Eddie Ryder**. Myös Don Edmonds heittää pari pientä roolia.

Up Yours on kokoelma sketsejä ja sen kehyskertomuksena toimii Elaine-niminen vuokratalo, jonka seinät osaavat puhua. Kiinteistön asuntoihin ja liiketiloihin sijoittuvissa pikkutuhmissa sketseissä on mukana oikeasti hauskoja pätkiä. Ärsyttävällä tunnusmusiikilla varustettu elokuva on kuin pidennetty *The Benny Hill Show* -sarjan jakso, tosin auliimmalla paljaalla pinnalla – Thornenkin munkkikat-
taus on tarjolla.

Omar Sharifin (mm. *The Fall of the Roman Empire* (Rooman valtakunnan tuho), 1964) ja **Victoria Principalin** (mm. *Dallas*, 1978–87) tähdittämä *Pleasure Palace* (Aistien linna) valmistuu vuonna 1980. Sharif on kansainvälinen uhkapeluri ja playboy, joka saapuu Las Vegasiin pelastamaan **Hope Langen** (mm. *Blue Velvet* (Blue Velvet – ja sinisempi oli yö), 1986) esittämän ka-

sinohotellin omistajan osakevaltausyritykseltä. Principal näyttlee vakuutusetsivää, josta annetaan ensivaikutelma koruvarkana.

Ohjaaja **Walter Graumanin** (mm. *Murder, She Wrote* (Murhasta tuli totta), 1984–96) TV-elokuvassa liikutaan glamuurissa kasinoiden, loistohotellien ja luksusautojen maailmassa, jota maustetaan talouskieroilujen lisäksi romantiikalla. Kohderyhmälle aihepiiri ja Sharifin harmaa karisma riittänee, mutta eksploitaation ystäville saippuainen raina on piinallisen tylsää katsottavaa.

Thornella on pieni avustava rooli kasinon asiakkaana, ilman mainintaa lopputeksteissä. Hänellä on Sharifin kanssa yksi yhteinen kohta, joka kuvataan Sharifin syntymäpäivänä. Herrasmiehenä maailmantähti lainaa Thornelle omaa kamppaajaansa ja maskeeraajaansa.

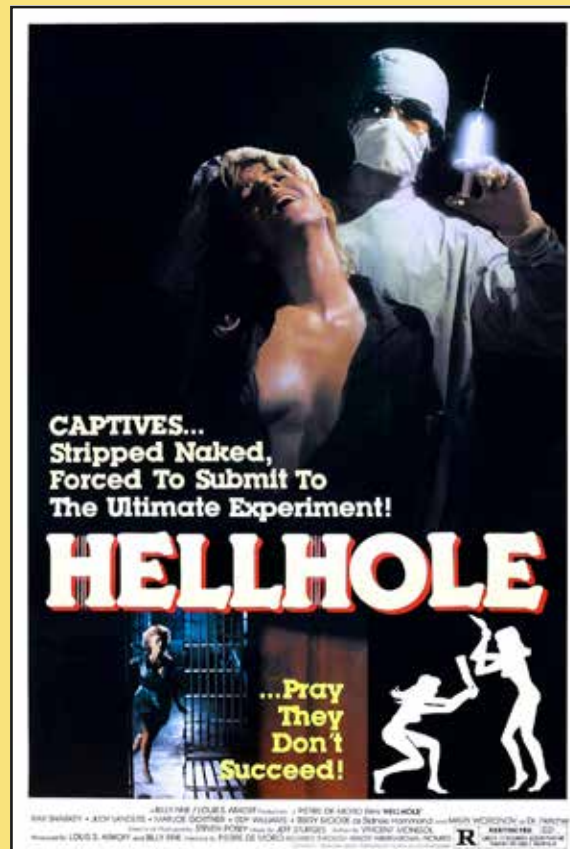
Vuonna 1985 Thorne tekee paluun wip-saralle, kun aiemmin pari perhe-elokuvaa ohjanneen **Pierre De Moron** yllättävän niljakas *Hellhole* ilmestyy. Nahassa ja niiteissä viihtyvä murhamies Silk (**Ray Sharkey**, mm. *Du-beat-e-o*, 1984) kuristaa Susanin (**Judy Landers**, mm. *Dr. Alien*, 1989) äidin etsiessään papereita, joissa on todisteita tämän työnantajan rikollisista puuhista. Samassa rytäkässä Susan saa vammoja ja menettää muistinsa.

Rosmojoukko passittaa Susanin mielisairaalaan sekä junailee Silkin parantolan henkilökuntaan vahtimaan Susania ja selvittämään papereiden piilo-
paikan. **Mary Woronov** (mm. *Rock 'n' Roll High*

Kuva: kaappaus elokuvasta

Pleasure Palace 1980.

School, 1977 ja *Eating Raoul* (Paistinpannamurhaajat), 1982) esittää tohtori Fletcheriä, joka tehtailee laitoksen kellarissa salaisia kemiallisia lobotomiakokeita hankalilla naispotilailla. Ruumiita syntyy, mistä mielipuoli tohtori saa nekrofiilisiä kiksejä.

Maniac Cop -leffassa (1988) näyttelevä legendaarinen leukamies **Robert Z'Dar** (nimellä **Robert Darcy**) esiintyy ensimmäisessä elokuvaroolissaan tohtorin sadistisena kätyrinä. Ron-niminen (**Richard Cox**, mm. *Cruising* (Yön kuningas), 1980) hoitaja on peitetehtävissä laitoksessa hankkiakseen terveysviranomaisille todisteita väärinkäytöksistä.

Mielisairaalan potilaina olevat naiset viihtyvät usein alasti mm. joukkosuihkussa, mutakylvyssä tai muuten vain muhinoissaan keskenään tai henkilökunnan kera. Kissatappeluja ja huumeiden käyttöä piisaa – liimaakin impataan. Välillä naisia raahataan Fletcherin kauhukellariin, mistä nämä eivät koskaan palaa. *Hellhole* alkupuoli onkin viihdyttävää kasarisastaa musiikkiaan myöten, mutta loppu venyy

puuduttavaksi kellarin käytävillä pakoon kirmailuksi ja nyrkkitappeluiksi.

Susanin muisti palaa, kun lauleskeleva murhaaja Silk yrittää kuristaa Fletcheriä. Ron saa kaipaamansa todisteet, kun pakeneva tohtori ei ehdi tuhota kaikkia ihmiskokeidensa raportteja. Kellarin tyrmistä vaapaaksi pääsevät raivohullut lobotomiatilaat piikitävät Fletcherin aivoihin tämän omaa lääkettään ja myös Silkin rikollinen pomo saadaan hengiltä.

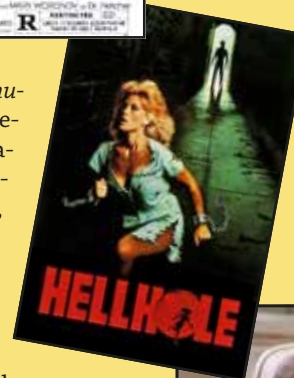
Dyanne Thorne näyttlee sivuroolin sairaalan potilaana, harmillisesti täysipukeisena. Uhkeuspisteet vie *Beyond the Valley of the Dolls* (Nukkelaakson amatsonit, 1970) -meijerialokuvasta tuttu **Edy Williams**.

Thorne on mukana *Space*-nimisessä Yhdysvaltojen avaruusohjelmasta kertovassa 13-osaaisessa TV-sarjassa vuonna 1985. Vuonna 1987 Thornella ja hänen miehellään on kummallakin omat agentit ja he hakevat *Aria*-elokuvaan rooleja erillään, eivät siis paris-kuntana. Ammattitaitoista roolitusta tai sattumaa, mutta heidät palkataan esittämään morsianta ja sulhasta samaan episodiin.

Aria on kymmenestä episodista koostuva kunniansoitus oopperalle. Jokaisella episodilla on oma ohjaajansa, joukossa mm. **Robert Altman** (mm. *M.A.S.H.* (M.A.S.H. – armeijan liikkuva kenttäsaarala), 1970), **Jean-Luc Godard** (mm. *Alphaville, une*

étrange aventure de Lemmy Caution (Lemmy Caution – piru mieheksi), 1965) ja **Ken Russell** (mm. *The Devils* (Paholaiset), 1971). Episodit ovat tulkintoja eri oopperoiden aarioista, joita käytetään myös taustamusiikkina. Dialogia on hyvin vähän, joten kyse on melkein mykkäelokuvasta.

Thorne ja Maurer (nimillä **Diane Thorne** ja **Howie Maurer**) esiintyvät

Hellhole 1985.

Kuva: kaappaus elokuvasta

Kuva: kaappaus elokuvasta

Franc Roddamin (mm. *Quadrophenia* (*Quadrophenia* – 60-luvun kapinalliset), 1979) ohjaamassa episodissa *Liebestod*, joka pohjautuu **Richard Wagnerin** aariaan oopperasta *Tristan ja Isolde*. Lyhyesti pätkän juonikulku on seuraava: pariskunta, **Bridget Fonda** (mm. *Jackie Brown*, 1997) ja **James Mathers**, saapuu Las Vegasin hotellihuoneeseen, jörnii ja vetää ranteet auki kylpyammeessa. Bonuksena vilautetaan Fondan paljaita tissejä.

Elokuva tarjoilee paikoin komeaa kuvausta ja lavastusta, mutta pelkällä silmäkarkilla ja lievällä alastomuudella ei pitkälle pötkitä. Oopperasta mitään ymmärtämättömälle roskaleffojen ystävälle fil-

Kuva: kaappaus elokuvasta

James Belushi, Dyanne Thorne ja John Ritter: *Real Men* 1987.

mi on turhan fiiniä tekotaiteellista soopaa ja 88 minuutin kesto melkoista kivireen vetämistä. **Julien Templen** (mm. *The Great Rock 'n' Roll Swindle*, 1980) ohjaama *Rigoletto*-pätkä on huumorissaan ja koreografiassaan *Arian* parasta antia.

Syyskuussa 1987 ilmestyy toimintakomedia *Real Men* (*Agentit asialla*). Päärooleja, CIA:n superagenttia ja nynnä vakuutusmyyjää, näyttelivät **James Belushi** (mm. *Red Heat* (*Punainen vaara*), 1988) ja **John Ritter** (mm. *It* (*Stephen Kingin Se*), 1990).

Kuviossa on CIA:n lisäksi mukana KGB sekä avaruusoliot. Ylinäytellyssä sekoilussa pari reissaa Amerikan halki Washingtoniin pelastamaan maapalloa tuholta ja matkalla he bondaavat sen verran, että nynny miehistyy ja agentti herkistyy.

Elokuvassa on muutama ihan hauskan kohtaus. Hulvattomin on pätkä, jossa Dyanne Thorne esittää Belushin sukupuolenkorjauksen tehnyttä isää, joka lähentelee Ritteriä. Belushin joutuminen dominan käsittelyyn on myös leffan kohokohtia. Erikoismaininta omituisesta taustamusiikista.

House of Forbidden Secrets -tuotantoryhmä vuonna 2013. Vasemmalla Maurer ja Thorne.

Thorne kertoo kuvauksista Wicked-Vision -verkkosivuston haastattelussa vuonna 2003:

– Tosi hauskaa! Käsikirjoittaja/ohjaaja **Dennis Feldman** loi kuvauksissa positiivisen ilmapiirin ja kannusti meitä heittelemään ideoita. Komedia on leipälajini ja harvat miehet ovat yhtä hauskoja kuin James Belushi ja John Ritter, niin kameran edessä kuin muutenkin. Molemmat olivat ensiluokkaisia herrasmiehiä ja helposti lähestyttäviä. Yhteinen kohtauksemme on lempiotoksiani.

Seuraa pitkä tauko elokuvaauralla. Thorne tekee show-keikkoja, pitää erilaisissa seminaareissa sarasuomaisia motivointiluentoja sekä keskittyy miehensä kanssa ulkoilmavihikkikappelin pyörittämiseen Las Vegasissa. Molemmilla on lupa vihkiä pariskuntia ja Maurer hoitaa tarvittaessa taustamusiikit. Asiakkaiksi kelpaavat kaikkien uskontokuntien edustajat, kuten myös uskonnottomat.

Pariskunta tekee paluun vuonna 2013 ilmestyvässä *House of Forbidden Secrets* -elokuvassa. Sen käsikirjoittaa, ohjaa, tuottaa ja editoi suoraan videolle kuvattujen halpatuotantojen parissa pitkän uran omaava **Todd Sheets** (mm. *Zombie Bloodbath*, 1993).

Amatöörimäisyys ja kengännauhahudjet, mutta myös rakkaus kauhuleffojen perinteitä kohtaan, nä-

House of Forbidden Secrets 2013.

kyvät filmin tuotannossa. Dialogi ja näyttelemisen on paikoin tökeröä ja äänitys on surkeaa; kirkumiset särkevät äänen ja muissakin kovissa äänissä viisarit heiluvat punaisella. Tätä paikataan italialaisen **Fabio Frizzin** (mm. *Zombi 2* (*Zombie Flesh Eaters*), 1979) taustamusiikilla. Italialaisen kauhuelokuvan vaikutus näkyy muutenkin Sheetsin tuotannossa, niin valaistuksessa kuin halvalla tehdyissä erikoistehosteisakin, mutta hän myös heittää sekaan bongattavaksi viitteitä leffoista kuten *The Exorcist* (*Manaja*, 1973) tai *Ringu* (1998)

Greta (Thorne) ja Klaus (Maurer) pyörittävät 1930-luvulla bordellia, jonka koko henkilökunta ja asiakkaat lahdataan Gretan kiristyksen kohteeksi joutuvan papin (**Low Temple**, mm. *The Devil's Rejects*, 2005) toimesta. Nykyaikaan sijoittuvassa elokuvassa nuo piinatut sielut asuttavat edelleen toimistotiloiksi remontoitua vanhaa rakennusta, jonka lukittujen ovien taakse jää amatöörinäyttelijöistä koostuva joukkio. Onnettomasti maskeerattujen kummitusten, demonien ja zombien sekalainen yhdistelmä listii heitä yksitellen – yleensä repimällä sisuskalut esiin.

Hieman ylipitkän rainan sivurooleissa vilahtavat Troma-tuotantoyhtiön **Lloyd Kaufman** sekä *Friday the 13th* (*Perjantai 13. päivä*, 1980) -elokuvassa JASONIA näytellyt **Ari Lehman**.

Samana vuonna ilmestyy pienen budjetin elokuva *House of the Witchdoctor*. Aiemmin vain yhden lyhärin ohjannut **Devon Mikolas** yllättää; tekniikka pelittää, näyttelijät ovat ok paria poikkeusta lukuun ottamatta ja yleensäkin laatu on halpisasteikolla keskivertoa huomattavasti parempaa.

Leslie (**Callie Stephens**) matkaa opiskelijakaveriensä kanssa kotikaupunkiinsa viettääkseen poikaystävänsä murhan vuosipäivää vanhempiensa talossa. Äiti (**Leslie Easterbrook**, mm. *The Devil's Re-*

House of the Witchdoctor 2013.

jects, 2005) ja tohtori-isä (**Bill Moseley**, mm. *The Texas Chainsaw Massacre 2* (*Teksasin moottorisahamurhaaja 2*), 1986) jättävät nuoret keskenään talolle, kiellettyään ensin heitä menemästä talon kellariin.

Juuri vankilasta vapautunut Cliff (**Allan Kayser**, mm. *Night of the Creeps* (*Lötköjen yö*), 1986) haluaa pitää hauskaa sekopääkaverinsa Buzzin (**David Willis**) kera. Suunnitelmana huumeet, raiskaaminen ja tappaminen ja näin toimitaankin. Psykopaattikaksikko murtautuu Leslien kotitaloon ja nuorten räökkäys alkaa.

Tässä vaiheessa liikutaan turvallisesti 1980-luvun teinislasherin viitoittamalla tiellä, mutta elokuvan loppuratkaisu sekoittaaakin pakan; Leslien perheen vetämä kultti yrittää talon kellarissa herättää voodoojumalatarta henkiin ihmisuhreilla. Koska Cliff ja Buzz ikävästi ehtivät tappaa uhraukseen tarkoitetut nuoret, joutuvat he itse tilalle.

Ei kovin toimiva genrelaikka, mutta virkistävä sellainen. Dialogi on paikoin sen verran huumoripi-toista, ettei *House of the Witchdoctor* muutenkaan istu slasherin peruskaavaan, mutta ei myöskään lipsu kauhukomedian puolelle. Thornella ja Maurerilla on pieni rooli lämminhenkisen höpелönä eläkeläisparis-kuntana, joka paljastuu vähemmän mukavaksi.

Ikoninen Ilsan hahmo sulkee monia ovia Dyanne Thornen uralla, mutta myös avaa uusia. Hän ei ka-du roolityötä ja voi vielä kymmeniä vuosia elokuvan ilmestymisen jälkeenkin kiertää elokuvamessuja, ta-vata faneja, myydä oheistuotteita ja jakaa nimikirjoi-tuksia.

– Ilsa on ollut hyvä homma. Saan niin paljon fani-postia, etten ehdi vastata kaikille. Minulle lähetetään hienoa fanitaidetta, mielikuvituksellisia kuvia mi-nusta Ilsana. Niin oudolta kuin se kuulostaakin, Ilsa on rakastettu hahmo, Thorne kertoo **Mark Jacobso-nin** vuonna 2010 ilmestyneessä kirjassa *The Lamp-shade: A Holocaust Detective Story from Buchenwald to New Orleans*.

Hän saa roolin kautta ystäviä myös musiikkipiireistä, esimerkkinä mm. **John Lydon** (*Sex Pistols*) ja **Joey Ramone** (*Ramones*).

– Olemme ystäviä monien muusikoiden kanssa ja he ovat faneja. Joey oli ihana ystävä, hänen kuole-mansa järkytti minua pahasti, Thorne paljastaa **Justin Bozungin** blogihaastattelussa vuonna 2014.

Vihkiessään pariskuntia ulkoilmakappelissaan, milloin kanjonin pohjalla, kuumailmapallossa tai he-vosen selässä metsässä, useimmat tietävät Thornen Ilsa-roolista. Pyydettyessä hän olisi ehkä valmis suorittamaan vihkimisen Ilsan uniformussa. Thornen ja Maurerin kappelissa on ollut myynnissä ”Ilsan vih-

kimä” -tekstillä varustettuja t-paitoja, joten Thorne on kaikesta huolimatta selkeästi ylpeä urastaan eks-ploitaation parissa. Wicked-Visionin haastattelussa vuonna 2003 hän kiteyttää:

– Ilsa on ilmiö. Kuka näyttelijä ei kokisi kannusta-vana, että on luonut niin vahvan hahmon, ettei sitä helposti unohdeta.

Teksti: JUHA RUOTSALAINEN

Dyanne Thorne valikoitu filmografia:

Sin in the Suburbs (1964) ●●●○○

Love Me Like I Do (1970) ●●●○○

The Erotic Adventures of Pinocchio (1971) ●●○○○

Point of Terror (1971) ●●○○○

Blood Sabbath (1972) ●●●○○

Wham! Bam! Thank You, Spaceman! (1975) ●●●○○

The Swinging Barmaids (1975) ●●○○○

Ilsa: She Wolf of the SS (1975) ●●●●○

Ilsa, Harem Keeper of the Oil Sheiks (1976) ●●●●○

Chesty Anderson U.S. Navy (1976) ●●○○○

Greta - Haus ohne Männer (1977) ●●●●○

Ilsa the Tigress of Siberia (1977) ●●●○○

Up Yours (1979) ●●●○○

Hellhole (1985) ●●●○○

Aria (1987) ●●○○○

Real Men (1987) ●●●○○

House of Forbidden Secrets (2013) ●●●○○

House of the Witchdoctor (2013) ●●●●○

Lähde: **IMDB**. Pisteytys: **JR**.

RAKKAUTTA JA PIIKKILANKAA

Äärioikeisto nostaa taas päätään Euroopassa. Suomessa oikeistopopulistit istuvat parlamentissa ja vähemmän salonkikelpoinen siipi marssii kaduilla univormuissa. On aika palauttaa historiasta mieliin mihin pahimmillaan äärinationalismilla ja rasismilla ratsastaminen voi johtaa. Roskaelokuvien harrastajalle viihdyttävän tapa on kattaus natsisploitaatioleffoja.

Natsisploitaation kultakausi osui 1970-luvulle, erityisesti italialaiset kunnostautuivat tällä saralla. Genren voi määritellä monella tavalla, mutta tätä artikkelia varten on linja vedetty Eurooppaan 1930–40 -luvuille sijoituihin ja natseja käsitteleviin elokuviin.

Siksi pois on jätetty mm. Italian fasismia ruotiva *Salò o le 120 giornate di Sodoma* (*Sodoman 120 päivää*, 1975), uusnatseja käsittelevä *Réseau secret* (1967, pornolla ryyditetty uusintaversio *Les espionnes du diables* (*The Orgies of the Gestapo*) 1975) tai *Holocaust parte seconda: i ricordi, i deliri, la vendetta* (*Holocaust 2*, 1980), joka kertoo israelilaisaktivistien sodanjälkeisestä kostoretkestä.

Huomiotta on jätetty mainstream-tuotannot kuten *Schindler's List* (*Schindlerin lista*, 1993), zombi- tai kuunatseja vilisevät leffat (mm. *Død snø* (*Dead Snow*), 2009 tai *Iron Sky*, 2012) sekä puhtaat pornopätkät (mm. *Hitler's Harlot*, 1973 tai *Nazi Love Island*, 1980).

Natsisploitaatio on sisargenreihin naisvankilaelokuviin ja nunnasploitaatioon verrattuna se niljakain marginaalielokuvien alalaji. Sleezeyden lisäksi on artikkelin arvioissa ja pisteytyksessä huomioitu erityisesti väkivallan, seksin ja alastomuuden määrä ja laatu sekä mahdollinen tuotannollinen kökököys.

Lebensborn (*Ordered to Love*, Kolmannen valtakunnan ilotalo), Länsi-Saksa 1961. O: Werner Klingler. Po: Maria Perschy, Joachim Hansen.

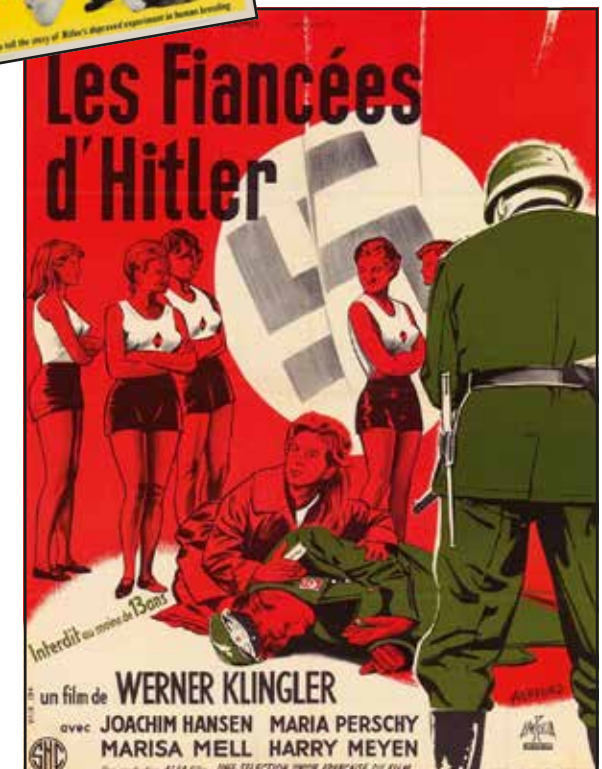
Elokuva on eksploitaatiota enemmän teemoiltaan kuin kuvastoltaan. Se käsittelee natsien tosipohjaista

NATSIEXPLOITAATIO

projektia, jossa vapaaehtoiset arjalaisnaiset astutettiin SS:n ja Wehrmachtin valioyksilöillä ja valtio otti huostaansa syntyneet lapset. Lisäksi Saksan miehittämiltä alueilta kaapattiin arjalaisilta näyttäviä lapsia Saksaan kasvatettaviksi.

Mustavalkoinen *Lebensborn* ei sisällä alastomuutta ja väkivaltakin on mietoa. Leffa on lavastuksen ja rekvisiitan osalta aikansa mainstream-tasoa. Huomionarvoista on, että elokuva on saksalaista tuotantoa.

●○○○○

La caduta degli dei (The Damned, Kadotetut), Italia, Länsi-Saksa 1969. O: Luchino Visconti. Po: Helmut Berger, Ingrid Thulin, Charlotte Rampling.

Vuosiin 1933–34 sijoittuva laatutuotanto on kuvaus ökyrikkaan teollisuussuvun sekä myös natsihallinnon sisäisestä valtataistelusta. Genrestä poiketen miljö ei ole keskitysleiri tai bordelli ja elokuva väritetään aidoilla historian tapahtumilla, kuten Reichstagin tuhopoltto tai SS:n ja SA:n välienselvittely pitkien puukkojen yönä.

Elokuva sisältää kaikki saksalaisen dekadenttiuden kulmakivet; transuilun, pedofilian, homoilun, huumet ja insetin. Tästä huolimatta leffan alastomuus on hyvin lievää ja melkoisen miehistä.

Väkivaltaa esiintyy myös vähän. Verisin kohtaus on sängystä yllätettyjen juopuneiden ja enimmäkseen alastomien SA-miesten konepistooleilla suoritettu massalahtaus.

●●●○○

Love Camp 7 (Erikoisleiri no 7), USA 1969. O: Lee Frost. Po: Bob Cresse, Maria Lease, Kathy Williams.

Elokuvaa pidetään yleisesti ensimmäisenä virallisena natsisploitaatiotuotantona, koska se sisältää lajittypin peruselementit: keskitysleiribordellin, alistamista ja kidutusta sekä runsaasti alastomuutta. Leffalla on myös oma vaikutuksensa wip-genreen.

Kaksi amerikkalaista naisupseeria soluttautuu vastarintaliikkeen avustuksella keskitysleirille, jossa juutalaisnaiset toimivat natsiupseerien viihdykkeinä. Operaation tarkoituksena on pelastaa nais-tutkija, jolla on tietoja saksalaisten suihkuhävittäjä-hankkeesta.

Love Camp 7 lienee ensimmäinen tuotanto, jossa on myöhemmin genren peruskuvastoksi muodostuva

riisumaan määrättyjen uusien naisvankien lääkärin-tarkastus, joka sisältää mm. vaginaalisen tutkimuk-sen naureskelevien natsien seurattessa toimitusta.

Vankien hyväksikäyttöä ja alastomuutta esitellään auliisti; tissejä ja karvakolmioita esiintyy runsaasti. Seksikohtauksissa natsailla on useimmiten housut jalassa ja toiminta on päällekkäin ähisemistä. Kidu-tusta, piiskaamista, saappaan nuolentaa ja lesboseksiä ryyditetään perusväkivallalla, kohokohtana kork-kiruuvien iskeminen kurkkuun.

Toinen käsikirjoittaja **Bob Cresse** tekee niljak-kaan pekasiitosmaisen roolisuorituksen leirin komendanttina ja muutenkin elokuvassa piisaa tönk-köä näyttelystä. Tuottajalegenda **David F. Fried-man** on mukana pienessä roolissa.

Vaikka raina sijoittuu lähinnä muutamaan huonee-seen, on rekvisiittaan kuten univormuihin panostet-tu perushalpuutantoa enemmän. Kehyskertomus on hölmö ratkaisu, mutta merkki siitä että genre-pioneereilla on ollut ainakin alussa pyrkimys ujuttaa eksploraation sekaan asiallisempaa materiaalia.

●●●○○

Torture Me, Kiss Me, USA 1970. O: David R. Friedberg. Po: Frank MacIntosh, Blaine Quincy, Christine Cybelle.

Reippaalla marssimusiikilla tahditettu mustavalkoi-nen *Torture Me, Kiss Me* on vaivaannuttavan huonoa katsottavaa: ohjaus, kuvaus ja leikkaus ovat onneton-ta, näyttelijätyö kautta linjan noloa, eikä käsikirjoi-tuksessakaan ole järjen hiventä.

Saksalainen eversti lähetetään miehitettyyn rans-kalauskylään etsimään vastarintaliikkeen johtajaa, minkä ohessa hän tapaa ranskalaista kreiviystä-väänsä sekä viettää aikaa rakastajattarensa kanssa.

Leffan väkivalta on mietoa; papin ja kuuromykan tytön teloituksen lisäksi ruoskitaan puolialastomia naisia tökerästi lavastetussa kohtauksessa. Alasto-muus jää enimmäkseen tissiasteelle, mitä toki run-saasti tarjoillaan.

Lisäpisteitä ropisee kahdesta juonen kannalta täy-sin irrallisesta kohtauksesta: ensimmäisessä ovat pääosissa metsässä banaanilla leikittelevät alastomat lesbot ja toisessa oraaliseksi vastaanottavan saksa-laissotilaan lähikuvitetut viikset.

Elokuvan kaikki kohtaukset ovat äärimmilleen venytettyjä, mutta onneksi tekijät ovat silti koko-naiskestossa päässeet vain 75 minuutin pituuteen. Camp-harrastajalle erittäin suositeltavaa katsotta-vaa, muille myötähäpeän siivittämää pikakelausna-pin painamista.

●●○○○

Eine Armee Gretchen (Frauleins in Uniform, Naarasnatsit), Sveitsi 1973. O: Erwin C. Dietrich. Po: Elisabeth Felchner, Karin Heske, Renate Kasché.

Saksan markkinoille tarkoitettu sveitsiläistuotanto on kepeämpää natsisploitaatiota. Väkivalta on nor-maalista sotaelokuvatasoa, genrelle tyypillistä kidutus-ta tai überilkimysnatsihahmoja ei esiinny – pakolli-nen lesbopauseeri sentään löytyy.

Joukko vapaaehtoisia nuoria naisia lähetetään pal-velukseen itärintamalle, missä he viihdyttävät niin saksalaissotilaita kuin toisiaankin koomisen marssi-musiikin tahdissa. Naisten kokovartaloalastomuut-ta piisaa, mutta miehet ovat seksikohtauksissa lähes aina täydessä univormussa. Paikoin lähestytäänkin seksikomediana, kuten kohtauksessa jossa parin pääl-lekkäin ähkintä ja kiväärin hyväily saa aseensa laukea-maan. Nihkeintä elokuvassa on lyhyt kohtaus, mis-sä saksalaissotilas raikaa taistelussa haavoittuneen naisen ja muut naiset vain pilkkaavat uhria.

Tuotantoarvot ovat yllättävän korkeat. Rekvisiit-ta on kohdallaan ja tekijöiden käytössä on ollut mm. höyryjuna, lentokone, ilmatorjuntakalustoa, tank-keja ja muita ajoneuvoja. Osa miesnäyttelijöistä olisi kaivannut trimmausta; 1970-lukulaiset kuontalot ja pulisongit eivät istu natsiunivormun kanssa.

Loppuleffan painopiste on sotatoimissa, jotka hui-pentuvat puna-armeijan kynsistä vapautettujen alas-tomien naisten hulvattomaan ryhmäviuhahdukseen

läpi rintamalinjan. Elokuva on julkaistu myös nimellä *Fraulein Without Uniform*, mikä olisikin kuvaavin otsikko tälle seksiploitaatiolla höystetylle sotaleffalle.

●●●○

Il portiere di notte (The Night Porter, Yöportieeri), Italia, USA 1974. O: Liliana Cavani. Po: Dirk Bogarde, Charlotte Rampling, Philippe Leroy.

Elokuvan tapahtumat sijoittuvat Itävaltaan ja vuoteen 1957, mutta ohjaaja juoksuttaa tarinaa taidokkaasti niin lyhyillä kuin pidemmilläkin takautumilla 1940-luvulta. Entinen keskitysleirivanki ja tätä seksiohjanaan pitänyt SS-upseeri kohtaavat ja ajautuvat takaisin sadomasokistisen suhteen pyörteisiin. Mukana sopassa on natsirikollisten pelko sotasyllisyysoikeudenkäynneistä.

Cavanin elokuva on laatutuotantoa, joka flirttaillee eksploitaation kanssa. Väkivaltaa tai seksiä ei juurikaan esiinny, mutta koko elokuvaa hallitsee kinky ja uhkaava tunnelma. Alastomuus rajoittuu **Ramplingin** tissien ja hanurin vilautteluun. *Il portiere di notte* voitaneen luokitella taide-elokuvaksi. Se on pimeä rakkaustarina – loppuratkaisu huomioiden jonkinlainen perverssi *Romeo ja Julia* -versio. Ohjaajan

mukaan elokuvan käsikirjoitus perustuu hänen tekemäänsä keskitysleirivangin haastatteluun.

●●●○

Ilsa: She Wolf of the SS (Ilsa – SS:n naarassusi), Kanada 1975. O: Don Edmonds. Po: Dyanne Thorne, Gregory Knoph, Tony Mumolo.

Dyanne Thorne roolisuoritus ja ensimmäinen *Ilsa*-elokuva ovat betonoituja merkkipaaluja natsiploitaatiogenressä. Tämä on elokuva, jonka jokainen lajityypistä tietää – vaikka edes maineelta.

Leffa on tarkemmin käsitelty **Thorne**-artikkelissa sivuilla 19–20, mutta yleisesti voi todeta, että väkivallan, alastomuuden ja sleezeyden määrässä elokuva määritteli standartit ja loi stereotypioita, joita on myöhemmin hanakasti jäljitelly.

Erikoismaininta sittemmin meikkibisneksessä ansioituneelle **Joe Blascolle**, joka hoiti paikoin varsin veriset erikoistehosteet. Loppukohtauksen henkijieveriin kidutetun naisen raahautuminen tappamaan Ilsaa on vaikuttavaa jälkeä.

●●●○

Salon Kitty, Italia, Länsi-Saksa, Ranska 1976. O: Tinto Brass. Po: Helmut Berger, Ingrid Thulin, Teresa Ann Savoy.

Pervo-ohjaaja Brass tekee taide-elokuvaa, jossa ollaan niin dekadenttia kuin vain voidaan. Kabareevyörytyksen ohessa esitellään seksikohtauksia mm. epämuodostuneen kääpiön sekä jalattoman miehen kera. Taidefiilistä korostaa **Ingmar Bergmanin** luotonäyttelijätär **Ingrid Thulin**.

Salon Kitty on tutkielma vallasta ja sen korruptoivasta vaikutuksesta. Elokuva kertoo bordellista, missä natsiupseerit käyvät rentoutumassa ja paljastavat salaisuuksiaan SS:n palkkaamille ilotyöille. Huoneita tietenkin salakuunnellaan – juonikuvio jota hyödynnetään runsaasti genren elokuvissa myöhemmin.

Laadukkaasta tuotannosta huolimatta italialisohjaaja hiihtelee mukavasti eksploitaatiolatuja. Alastomuus on runsasta kokovartalosellaista ja lajityypin yleislinjasta poiketen paljaita peniksiä esitellään yletömän paljon. Myös naisnäyttelijöiden 1970-lukulaisista pusista leikkelelautaset vilahtavat silloin tällöin. Jopa lyhyt SM-kohtaus nähdään.

Väkivalta loistaa elokuvassa poissaolollaan, mukana on vain yksi päähän ampuminen. Alun kinkyllyn ja joukkopano-kohtauksen jälkeen leffa tasaantuu ja

muuttuu loppua kohden hiukan pitkävetiseksi. Tässä tyylilajissa kuitenkin poikkeuksellisen laadukasta tuotantoa.

●●●○

Lager SSadis Kastrat Kommandantur (SS Experiment Love Camp), Italia 1976. O: Sergio Garrone. Po: Mircha Carven, Paola Corazzi, Giorgio Cerioni.

Keskitysleirin naisvangeilla tehdään erilaisia kokeita, jotka sisältävät kirurgisia toimenpiteitä, sähköshokkeja, kiehuvaan veteen upottamista ja pakko-parittelua saksalaissotilaiden kanssa. Pääteemana on leirin komentajan unelma itärintamalla venäläisen naissotilaan hampaisiin menettämiensä pallien korvaamisesta elinsiirrolla, mikä lopulta toteutuukin varsin inosti kuvatussa kohtauksessa.

Raina tarjoilee auliisti tissi/perse/tuhero-osastoa, mutta väkivalta on perustasoa. Leffan mainoskampanjassa käytetty ylösalaisin ripustettu verinen nainen lienee tunnetuinta kuvastoa. Lavastuksessa on paikoin kökköyttä ja outoa on, että näillä aineksilla on saatu aikaiseksi näin haukotuttava tuotanto.

●●○○

Le deportate della sezione speciale SS (Deported Women of the SS Special Section, Kuoleman kommandantin naisleiri), Italia 1976. O: Rino Di Silvestro. Po: John Steiner, Lina Polito, Erna Schurer.

Elokuva ei sisällä läheskään yhtä paljon seksiä tai väkivaltaa kuin lajityypissä yleensä, mutta silti tummasävyiseen tuotantoon on saatu panostettua synkkä ja painostava tunnelma.

Leffa toki sisältää tuttua kuvastoa alkaen keskitysleirille saapuvien naisten alastomana tapahtuvasta alkutarkastuksesta ja suihkukohtauksista päätynen lesbokapojen harjoittamaan vankien hyväksikäyttöön. Juonta ei elokuvassa ole juuri-kaan enempää.

Perusampumisten lisäksi väkivaltaviihteenä tarjoillaan lievää kidutusta ja mm. pään hakkaaminen veriseksi mössöksi. Alastomuuden saralla erikoismaininnan ansaitsee lähikuviissa esiteltävä naisten häpykarvojen ajelu ja hetuloiden vilauttelu sekä genren yleislinjasta poikkeava homoeroottinen tuhka-luukun jynssäys.

Le deportate della sezione speciale SS sisältää klassisen naurava nakki -kohtauksen, missä yksi naisvangeista sijoittaa viinipullon korkkiin ristiin kiinnitetyt partahöylän terät vaginaansa ja aiheuttaa näin neljäntuulenlakin tapaisen ilmiön keskitysleirikomentajan hepille.

Liebes Lager, Italia 1976. O: Lorenzo Gicca Palli. Po: Karl Koenig, Red Ascott, Ronny Coster.

Kenellä tulee mieleen tehdä keskitysleirille sijoittuva eksploitaatiolla höystetty komedia, missä vitsaillaan juutalaissaippualla ja hirtetyn tahattomalla virtsan-karkailulla sekä tahditetaan joukkoraiskauskohtaus-ta huumorimusiikilla? Italialaisilla näköjään.

Liebes Lager sijoittuu sodan loppuhetkiin, taisteluja käydään jo Berliinin kaduilla ja maa alkaa polttaa keskitysleirihenkilöstön jalkojen alla. Kerätäkseen rahaa pakomatkaan he tarjoavat ilotalopalveluita naapurileirin amerikkalaisille sotavangeille.

Itärintamalla kulkusensa menettänyt leirikomentaja painottaa alaisilleen naisvankien hyvää kohtelua, he kun eivät ole juutalaisia vaan arjalaisia poliittisia vankeja, maanpettureiden perheenjäseniä, kuten **Hitlerin** murhaa yrittäneen **von Stauffenbergin** tytär. Muilla upseereilla on erilaisia näkemyksiä. Huomionarvoista on, että yleensäkin lajityypin elokuvissa vangeilla on punainen kolmio rintapieles-

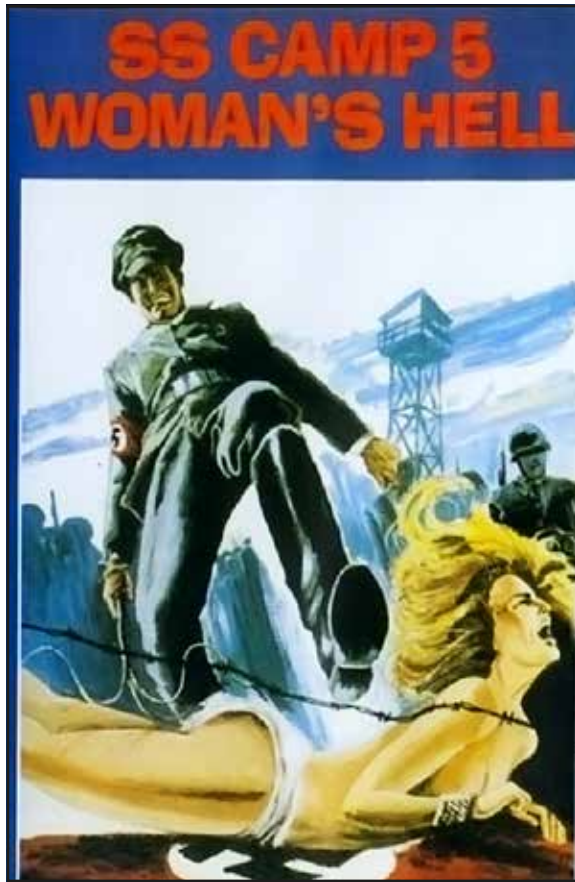
sään – hyväksikäytettävät esitetään mieluummin vasemmistolaisina poliittisina vankeina kuin juutalaisina.

Elokuvan väkivalta ja alastomuus ovat mietoa tasoa. Kuvasto sisältää hirttämisiä ja kirveen kajautusta otsaan. Suihkukohtauksissa ja leirilletulotarkastuksissa esitellään kokovartaloalastomuutta ja suoritetaan rasvatulla kumihanskalla niin anaalinen kuin vaginaalinenkin tutkimus.

Leffan pahiksia ovat enemmänkin amerikkalaiset sotavangit, jotka estottomasti joukkoraiskaavat saksalaisia naisvankeja. Huumoria revitään elokuvan ainoasta mustaihoisesta sotavangista, joka ehtii illan aikana jyyntämään 26 naista. Jopa lajitteypissään hyvin outo tuotanto.

●●○○○

SS Lager 5: L'inferno delle donne (SS Camp 5: Women's Hell), Italia 1977. O: Sergio Garrone. Po: Paola Corazzi, Rita Manna, Giorgio Cerioni.

Ohjaaja Garrone teki *Lager SSadis Kastrat Kommandantur* -elokuvastaan tutulla näyttelijäkaartilla ja lavasteilla toisenkin natsiploitaatiotuotannon. Naisvangit määrätään keskitysleirillä joko palovammoja tutkiviin kivuliaisiin lääketieteellisiin kokeisiin tai ilotaloon palvelemaan saksalaisupseereita.

Tylsäkö leffa tarjoilee vähän väkivaltaa ja alastomuuskin on perustasoa; suihkuhoituksissa sentään zoomataan massiiviset 1970-lukulaiset karvaviidakot lähikuviin. Vasta loppupuolella filmi intoutuu kidutusbakkanaaleihin, joissa mm. revitään irti kynsiä, hakataan piikkinyrkkiraudalla maha auki, liuskataan pää, käytetään polttorautaa ja kiskotaan kieli irti.

Tummaihoisen vangin banaanitanssi on uudenaista kuvastoa, mutta aitojen keskitysleirifilmien käyttöä elokuvassa on vaikea hyväksyä – rajansa se on eksploitaatiollakin.

●●○○○

Kaput Lager – Gli ultimi giorni delle SS (Achtung! The Desert Tigers, Aavikkotiikerit), Italia 1977. O: Luigi Batzella. Po: Richard Harrison, Lea Lander, Gordon Mitchell.

Kökö sotaelokuva heittäytyy puolimatassa yllättävän niljakkaaksi touhuksi. Alussa seurataan liittoutuneiden ja saksalaisjoukkojen taisteluja Pohjois-Afrikan aavikoilla, missä vuorokaudenajat vaihtelet surutta kesken kaiken ja yölliset tapahtumat ovat niin pimeitä, että niiden kulusta ei juurikaan saa selvää. Kovasti ammutaan, töräytellään liekinheittimillä, huudetaan ja juostaan sekä tankkeja-kin räjäytellään.

Joukko amerikkalaisia jää vangiksi ja heidät vietään sotavankileirille, missä sadistiset saksalaiset eivät tietenkään noudata Geneven sopimusta, vaan teloittavat ja hakkaavat liittoutuneiden sotilaita. Leirillä myös kastroidaan beduiinimiehiä ja ruoskitaan piikkilanka-aidassa roikkuvaa kuollutta juutalais miestä.

Omaperäisesti leiriltä löytyy natsilesbotohtori, joka itsekkin haluaa alistua naisvangin ruoskittavaksi siitä silmin nähden nauttien. Tohtori tekee kokovartalolastomuutta sisältäviä lääkarintarkistuksia leirille tuoduille arabinaisille, jotka myös hygienian nimissä pakkopestään isohkolla vessaharjalla pyllistysasennossa. Ainoan leirille päätyneen juutalaisnaisen tohtori laittaa ryömimään alasti ympäri parakkia ruoskinnan ohessa.

Virtsan juotatuksen ja orastavan transuilun jälkeen filmi palaa taas aavikkosota-asteelle, kun osa vangeista pakenee leiriltä. Seuraa tylsäköjä, mutta ei hassummin toteutettuja kiivaita taisteluita aavikolla ja keitailla. Elokuvan loppukohtaus jättää kysymyksiä auki.

●●○○○

Casa privata per le SS (SS Girls), Italia 1977. O: Bruno Mattei. Po: Gabriele Carrara, Marina Daunia, Macha Magall.

Sota lähestyy loppuaan ja SS on huolissaan Saksan armeijan upseerien lojaalisuudesta. Siis ilotalo pysyy, juottamaan ja naittamaan sotilaita sekä paljastamaan heidän aatoksensa Hitleristä. Toimeen määrätään varsin niljakas pahisroolihaamo Schellenberg (**Carrara**).

Tyttöjen koulutus saavuttaa tahattoman koomisuuden piirteet; se sisältää kaikkea jumppauksesta balettiin ja naimisharjoituksia kyttyräselästä saksanpaimenkoiraan. Työtehtävissä he paljastavat heti upseerien salaliiton führeriä vastaan. Petturit saavat palkkansa, kun natsipaaviksi pukeutunut Schellenberg lukee näille tuomiot – hän saarnaa myös Valhallasta ja julistautuu itse uudeksi johtajaksi.

Alastomuus on tässäkin tuotannossa kokovartalolosellaista, toki paksujen karvapehkojen peittämää, mutta tissejä esitellään runsaasti. Filmä sisältää myös klassisen natsidekadenssia esittelevän kohtauksen, missä natsiupseerit konttaavat lattialla ja alastomat naiset ratsastavat kyydissä kuohuviinit virraten. Väkivalta on lapsipuolen asemassa, hieman ammuskel-

laan, kuristellaan ja suoritetaan arjalainen harakiri, mutta enimmäkseen elokuva keskittyy lopunajan bakkanaaleihin huoratalossa. Hitler on kuollut, sotilaat ja naiset ryypiskelevät, parittelevat ja ammuskelevat niin toisiaan kuin itseäänkin päähän.

●●●○○

La svastica nel ventre (Nazi Love Camp 27), Italia 1977. O: Mario Caiano. Po: Sirpa Lane, Giancarlo Sisti, Roberto Posse.

Aluksi keskitysleirille ja lopuksi ilotaloon sijoittuva ja myös Lebensborn-ohjelmaa sivuava elokuva on tuotannoltaan lajityypin kärkipäätä ja se sisältää runsaasti alastomuutta, seksiä, väkivaltaa ja niljakkaita kohtauksia.

Suomalaisen **Sirpa Lanen** tähdittämä *La svastica nel ventre* on varsin kattavasti käsitelty Kalkkunan ykkösnumerossa sivuilla 21–24 (lehti on luettavissa ilmaiseksi Kalkkunan verkkosivuilla).

●●●●○

L'ultima orgia del III Reich (The Gestapo's Last Orgy), Italia 1977. O: Cesare Canevari. Po: Adriano Micantoni, Daniela Poggi, Maristella Greco.

Tässäpä raina, joka tyydydessään peittoaa *Ilsankin*. Ei pelkästään siksi, että raakuuksien ja pervoilun määrän on tapissa, vaan siksi että perusjuoni on erityisen häiritsevä. Lisäksi elokuva on laatutuotantoa, siinä ei ole pisaraakaan kökköyttä tai tahatonta huumoria – se on pelkkää katsojaa piinaavaa nihilismia.

L'ultima orgia del III Reich on elokuva, jossa uhrin ovat korostetun selkeästi juutalaisia naisia. Yksi heistä on Lisa (**Poggi**), joka tuodaan keskitysleirille ilotalopalvelukseen viihdyttämään saksalaisia sotilaita. Leirin komentaja (**Micantoni**) antaa sotilaille käsken alistaa ja tuottaa tuskaa naisille ja painottaa, että alempirotuinen juutalaisnainen ei saa nauttia raiskaustapahtumasta. Seuraakin kovaotteiset ryhmäorgiat. Lisa joutuu seuraamaan upseerien illallista, jossa tarjolla on kannibalismia syntymättömän juutalaislapsen lihan sekä ruokapöydässä konjakilla liekitetyn naisen merkeissä. Hän ei reagoi näkemäänsä ja leirin komentaja saa pakkomielteen tämän omaa kuolemaansa toivovan ja tunteettoman naisen murtamisesta. Komentaja ilmoittaa tappavansa Lisan kunhan hänen elämänhalunsa palautuu ja näin Lisan loputon kiduttaminen alkaa.

Parin välille syntyy perverssi suhde, joka lopulta toimii Lisan hengenpelastajana. Suhde saa päätöksensä, kun elokuvan kehyskertomuksessa pari palaa keskitysleirin raunioille muistelevaan menneitä.

Filmi sisältää runsaasti alastomuutta, missä lerssit ja hilloviivat vilkkuvat. Väkivaltaakin piisaa. Osassa kuvastossa mennään genren äärirajoille: äiti ja tytär sidottuna 69-asentoon kuolemaansa saakka, ulosteen syöntiä ja sillä masturbointia, kuukautisvereltä haisevan naisen elävältä syöttäminen koirille, vauvannahkahansikkaat, miehen tatuoinnin irtinylkemistä lampunvarjostinta varten, naisten lipeään upottamista, pikkulapsen tappaminen kiväärin perällä nuijimalla jne.

Näistä kaikista touhuista pahuuden ruumiillistuminen esitetyt natsit nauttivat ja niistä kiihottuvat jopa niin, että komentajalla ruiskahtaa kalsareihin. Tästä rangaistuksena leirin naisupseeri survoo tälle ruoskan kahvan hanuriin.

Hämentävä ja vaivaamaan jäävä tuotos, lajityypissä ykkönen.

●●●●●

Train spécial pour SS (Love Train for SS, Hitlerin pikajuna), Ranska, Espanja 1977. O: Alain Payet. Po: Monica Swinn, Christine Aurel, Sandra Mozarowsky.

Leffa siirtää ilotalokuvaston junaan, mutta ei tuo genreen mitään oikeasti uutta. Joukko naisia määrätään rintamalinjoja kiertävään junaan jakamaan sek-

sipalveluita natsiupseereille ja samalla selvittämään mahdollisia petteureita. Matkalla naiset joutuvat varaan niin humalaisten saksalaissotilaiden kuin vastarintaliikkeen raiskausyritysten taholta. Pitkäveteinen elokuva sisältää vain vähän perusväkivaltaa, taitelukohtauksia ampumisineen.

Alastomuus on myös perustasoa, mutta ujuttaa pornon parissa uransa tehnyt ohjaaja sekaan rohkeampiakin kohtauksia: sihijuomaa kaadellaan naisen avoimeen jalkoväliin ja saappaan nuolemisen jälkeen jalkinetta hierotaan karvatuheroon. Myös piiskausta esiintyy ja peruskuvastosta poiketen vastarintaliikkeen johtaja ratsastaa lattialla konttaavalla puolialastomalla natsinaisella. Seitsemän kuukautta filmin ilmestymisen jälkeen yhtä pääosaa esittänyt

Sandra Mozarowsky kuolee tipahdettuaan Madridin asuntonsa parvekkeelta vain 18-vuotiaana.

●●○○○

KZ9 – Lager di Sterminio (Women's Camp 119), Italia 1977. O: Bruno Mattei. Po: Ivano Staccioli, Ria De Simone, Nello Riviè.

Tuotanto ei ole hassumpaa, mutta paikoin puuduttavaa, vaikka väliin tarjoillaan alastomuutta ja väkivaltaa auliisti. Keskitysleirin virkaa tekevissä vanhassa tehdashallissa kuvatussa rainassa seurataan natsien vangeilla suorittamia lääketieteellisiä kokeiluja, kuten elinsiirrot, jäädytetyn miehen palauttaminen elävien kirjoihin alastomien naisten hipelöinnillä ja ruumiinlämmöllä, myrkkyluodilla ampuminen sekä homomiesten eheytyshoito alastomilla naisvangeilla.

Väkivalta on keskivertoa miedompaa ja sisältää pamputusta, ruoskintaa, kaasukammioita ja kissatappelun. Genitaaleja vilautellaan ja maitorauhasia esitellään, niin natsien testeissä kuin joukkoraiskauksissakin. Lisäpisteitä stereotyyppisten natsihahmojen lisukkeeksi tuodusta vähä-älyisestä ja seksihullusta miesvangista, joka hessuhopomaisesti hörottäen osallistuu naisvankien ahdisteluun.

●●○○○

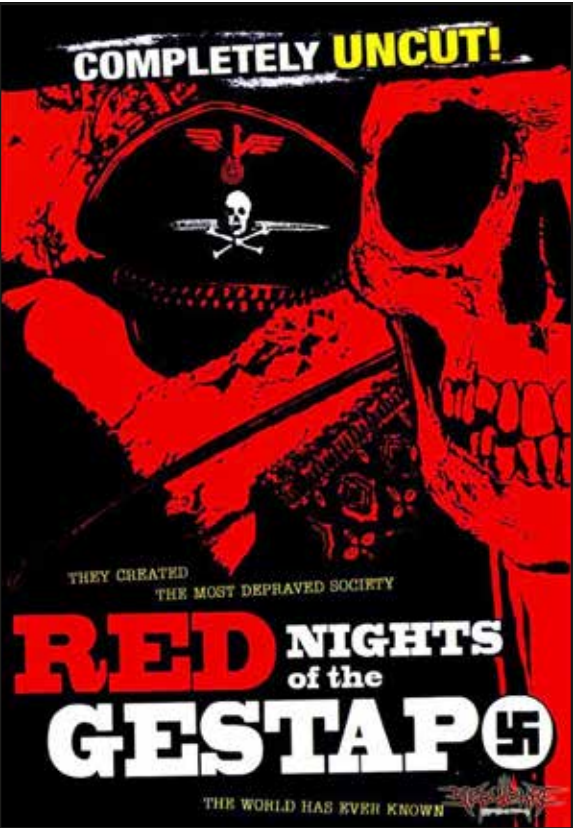
Le lunghe notti della Gestapo (The Red Nights of the Gestapo), Italia 1977. O: Fabio De Agostini. Po: Ezio Miani, Fred Williams, Francesca Righini.

Rudolf Hessin lennettyä Englantiin epäillään saksalaisesta yläluokasta ja älymystöstä koostuvaa ryhmää samankaltaisista erillisrauhahankkeista sekä yrityksestä suistaa Hitler vallasta. Ryhmään soluttautuva SS-upseeri houkuttelee heidät illanviettoon, jossa heille tarjoillaan kullekin sopivia seksipalveluita. Tarkoituksena on nauhoittaa keskustelut ja paljastaa petturit.

Ryhmälle järjestetään illan aikana esityksiä, joissa mm. Hitler-viiksiin sonnustautunut nainen pelehtii pingispallolla ja toisen naisen ruumiinaukoista vedetään ulos helminauhoja. Orgioiden päästyä vauhtiin esitellään erilaisia masturbaatioita, piiskausta ja aikuisen miehen imettämisen rintamaidolla. Myös pedofiliaan viitataan. Meno on kuitenkin aika kesy, vaikka häppäritkin välillä vilahtavat.

Väkivalta on lähinnä ampumakohtauksia. Filmi on hieman venytetty, mutta tuotannolliselta laadultaan liikkuu eksploitaation ja taide-elokuvan rajalla.

●●●○○

La bestia in calore (The Beast in Heat), Italia 1977. O: Luigi Batzella. Po: Macha Magall, Gino Turini, Edilio Kim.

Sodan loppuvaiheille saksalaisten miehittämään Pohjois-Italiaan sijoittuva tuotanto on kalkkunalaa-tua alusta loppuun. Elokuva keskittyy enimmäkseen italialaisten partisaanien ja saksalaisten tylsiin taistelukohtauksiin, mutta kökköydestään huolimatta se tuo jotain uutta natsigenreen.

Ilsamainen natsitohtori tekee lääketieteellisiä koikeita luodakseen uuden hallitsijarodun. Tuloksena on häkissä pidettävä neandertalilaista muistuttava seksipeto, joka verisesti tapporaiskaa hänelle tarjottuja italialaisnaisia – kohokohtana lähikuvissa esitettävä häpykarvojen nahkoineen repiminen ja syöminen. Leffassa on muitakin nihkeitä kohtauksia, kuten sylivauvan ilmaan heittäminen ja ampuminen konepistoolilla, partisaanimiehen kastaatio, sähköiskujen antaminen ulkosynnyttimiin sekä pistoolin tunkeminen vaginaan ja aseiden laukaisu.

La bestia in calore sisältää tahatonta huumoria erikoistehosteiden saralla; mm naisen vatsaa järsivät rotat ovat mustaksi värjättyjä marsuja. Monen edel-

lä arvioitujen elokuvien tavoin tässäkin tuotannossa on erityisesti taistelukohtauksissa käytetty muista leffoista lainattuja pätkiä. Huono, mutta viihdyttävä.

●●○○○

Elsa Fraulein SS (Natsi-Elsa), Ranska 1977. O: Patrice Rhomm. Po: Malisa Longo, Olivier Mathot, Patrizia Gori.

Saksa on häviämässä sodan ja tappiomieliala leviää. Rintamaupseereja piristämään lähetetään bordellijuna, mutta todellisuudessa tarkoituksena on salakuuntelun avulla paljastaa petturit. *Ilsasta* vaikutteita saanut Elsa-hahmo (**Longo**) johtaa operaatiota. Juonen seassa on vielä vastarintaliikettä ja vakoilua.

Rekvisiitta ja tuotanto on korkeatasoista, mutta väkivalta ja seksi ovat keskivertoa laimeampaa – elokuva on myös pitkäväteinen. Verettömiä teloituksia, hakkaamista, pientä kidutusta ja ruoskintaa tarjolla siistien softcore-kohtausten välissä.

Elsa saa oman hupinsa, kun hän vie junaan loikanneelta nuorelta sotapojalta neitsyyden ja sen jälkeen teloituttaa tämän karkuruudesta syytettynä.

●●○○○

Nathalie rescapée de l'enfer (Nathalie: Escape from Hell), Ranska 1978. O: Alain Payet. Po: Patrizia Gori, Jacqueline Laurent, Jack Taylor.

Tekijäryhmällä on ollut resursseja käytössään, mm. sotakalustoa ja vanha linna, mutta pelkästään tolkuttoman huono näyttöleminen pilaa lopputuloksen. Asiaa ei auta loputtomat jaarittelukohtaukset ja surkea dubbaus, josta pahin esimerkki on lateksisessa domina-asussa viihtyvän naarasnatsin pahisnauru.

Saksalaiset vangitsevat venäläisen naislääkärin, joka toimitetaan Saksan ja Puolan rajan lähistöllä bordellina toimivaan linnaan. Ystävällinen saksalaisupseeri pelastaa hänet viihdytystehtävistä lekurin hommiin. Tohtorilla on myös salainen tehtävä etsiä käsiinsä linnassa vankina oleva englantilainen agentti.

Elokuvassa ammuskellaan runsaasti, ruoskitaan kahlittuja alastomia naisia ja poltetaan ihoa savukkeella. Tissejä ja karvakolmioita näytetään, mutta seksikohtaukset ovat kilttejä. Pari kertaa kamera sentään hakeutuu roisimpaan kuvakulmaan.

●●○○○

Teksti ja arviot: JUHA RUOTSALAINEN

LIHATISKI

Elokuva-, kirja- ja lehtiarviot. Pisteet nollasta viiteen. Arvioijat: Matti Saine (MS) ja Juha Ruotsalainen (JR).

LEHDET

Creepy Images nro 16. 64 A5-sivua. Ilmestymisvuosi 2015.

Kauhu ja eksploitaatiolehtiin keskittynyt *Creepy Images* -lehti on saksalaista laatutyötä. Englanniksi kirjoitettu julkaisu esittelee marginaalielokuvien julisteita ja muuta markkinoitint materiaalia sellaisella pieteetillä, että suurin kohderyhmä lienee

alan keräilijät. Painopiste on kuvissa; artikkeleissa ei juurikaan kirjoiteta itse elokuvista, vaan elokuvien oheismateriaaleista.

Lehden jutut ovat vaatineet melkoista salapolii-sityötä. Esimerkiksi tässä numerossa paneudutaan vuonna 1984 ilmestyneen *Videodrome*-elokuvan ranskalaiseen mainosmateriaaliin, josta luetteloidaan eri kokoiset julisteet (mitat sentseissä ja tuumissa), lobby card -lukumäärät, pressimateriaali ja onko liikenteessä tiedossa olevia uusintapainoksia.

Käsittelyssä lisäksi *Non si deve profanare il sonno dei morti* (*The Living Dead*), *Dèmoni 2... l'incubo ritorna* (*Demons 2: The Nightmare Returns*), *Mangiati vivi!* (*Eaten Alive!*), *The Blob* sekä *The Satanic Rites of Dracula* -tuotannon japanilainen materiaali. Lehden vakiopalstoilla arvioidaan aiheesta julkaistuja (kuva)kirjoja ja paneudutaan jossain eksoottisemmassa maassa levitettyyn aineistoon eurooppalaisista ja amerikkalaisista leffoista – tässä numerossa kohteena on Thaimaa.

Creepy Images on komeaa katseltavaa, ulkoasu sopii aiheeseen kuin vähäpukiset vampyyrineidot Draculan goottilaiseen linnaan. Painotyö on laadukasta ja mukana tulee jos jonkinlaista tarraa ja postikorttia. 6,50 euron hinta (+ postikulut) on erittäin kohtuullinen. Lisätietoja: www.creepy-images.com.

JR ●●●●○

KIRJAT

Daniel H. Magilow, Kristin T. Vander Lugt ja Elizabeth Bridges (toim.): **Nazisploitation! The Nazi Image in Low-Brow Cinema and Culture. The Continuum International Publishing Group. Ilmestymisvuosi 2012. 328 sivua.**

Kolmen jenkkiläisen apulaisprofessorin toimittama usean eri kirjoittajan esseekokoelma *Nazisploitation!* tutkii aihettaan ilmiönä, ja yllättävän laajasti. Elokuvaharrastajan odotukset jäivät paitsioon kirjan otteen ollessa laveakätistä yleisen tason analysointia.

Kokoelman kirjoitukset on jaettu kolmeen osioon. Ensimmäinen *Origins, Histories and Genealogies* paneutuu genren määrittelyyn. Mikä on "hyväksyttävää" vakavaa elokuvaa ja mikä "ei-hyväksyttävää" undergroundia? Missä on seksiploitaation ja taide-elokuvan raja? Voidaanko jopa keskitysleirien vapauttamisen yhteydessä kuvattuja dokumenttifilmejä ruumiskasojen raivaamisesta puskutraktoreilla pitää mondo-tyylisenä hyväksikäyttönä?

Toinen osio *Bitches, Whores and Dominatrices* käsittelee natsihahmojen stereotyyppioita ja seksiploitaatiota muutaman esimerkkileffan kautta. Saksalaisista on luotu karikatyyreja: kaikki ovat SS:n jäseniä, sadisteja ja seksuaalisesti perversejä. Kolmannessa osiossa *Heroes, Villains and the Undead* tutkaillaan natsiaiheisia tietokone- ja konsolipelejä, sarjakuvia ja zombifilmejä. Lisäksi käsitellään genren uustuotantoa niin mainstream- kuin pornotasollakin.

Kirjoittajille aihepiiriin tuntuu sopivan kaikki, missä vain natseja vilahtaa, jopa *Indiana Jones* ja *South Park* mainitaan. Roskaelokuvan ystävän on turha odottaa kattavaa natsisploitaatioleffojen esittelyä, tarkemman käsittelyn saa vain muutama, kuten *Ilsa: She Wolf of the SS* (*Ilsa - SS:n naarassusi*), *Eine Armee Gretchen* (*Naarasnatsit*) ja *Il portiere di notte* (*Yöportieeri*).

Nazisploitation! on akateemisen kuivakka; opuksessa on vain yhdeksän mustavalkoista kuvaa, mutta lähdeviitteet vievät yli 40 sivua. Suositella voi lähinnä syvällisempää analyysia kaipaavalle.

JR ●●○○○

LEFFAT

Le lac des morts vivants (*Zombie Lake*), Ranska/Espanja 1981. O: Jean Rollin (nimellä J.A. Laser). Po: Howard Vernon, Pierre-Marie Escourrou, Anouchka Lesoeur.

On aika polvistua roskan alttarille – näin totaalisen riemastuttavaan kalkkunointiin ei moni pysty! Eurotrashin mestarikin, ranskalainen **Jean Rollin** (mm. *La vampire nue* (*The Nude Vampire*, *Alaston vampyyri*), 1970) häpesi tekelettään niin, että käytti mielummin salanimeä.

Espanjalainen **Jesús Franco** (mm. *Greta – Haus ohne Männer* (*Ilsa, the Wicked Warden*), 1977) oli alkuperäinen ohjaaja, mutta hän riitautui ranskalaisen tuotantoyhtiön kanssa, paska läjähti tuulettimeen ja sitä kautta Rollinin käsiin. Vaikka elokuvassa on kaikki onnistumisen ainekset tarjolla (natseja, zombeja, alastomia naisia), niin pika-aikataulu ja onneton budjetti todella näkyvät lopputuloksessa.

Ranskalainen pikkukylä kymmenisen vuotta toisen maailmansodan jälkeen. Nuori nainen lähtee na-

Kuvat: kaappaus elokuvasta

ku-uinnille järvelle, jota kyläläiset kutsuvat kirottujen järveksi. Natsiunivormuinen ja vihreänaamainen zombi kiskoo hänet veden alle ja toikkaroi kohta kylään tappamaan lisää.

Kylään saapuu toimittaja kyselemään järveen liittyvistä legendoista. Pormestari (**Howard Vernon**, mm. *La vie amoureuse de l'homme invisible* (*Dr. Orloff's Invisible Monster*), 1970) avaa taustahistoriaa. Saksalaismiehityksen aikaan eräs sotilaista (**Escourrou**) pelasti ranskalaisnaisen hengen ja sai kiitoksensa heinäkasaromantiikan muodossa. Saksalaisranskalaisen yhteistyön tuloksena syntyi lapsi Helena (**Anouchka Lesoeur**, leffan tuottajan tytär), mutta kyläläiset vastarintamiehet tappoivat saksalaiset ja upottivat heidän ruumiinsa järveen.

Järven rannalle saapuu naisten koripallojoukkue (tosin rannalla he pelailevat lentopalloa) kisailemaan alasti ja uimaan. Rannalta kuvatuissa kohtauksissa he ovat vedessä vyötäröä myöten. Vedenalaisissa – selkeästi uima-altaassa kuvatuissa – kohtauksissa syvyyttä on useampi metri, kamera kuvaa alastomia pimuja auliisti alaviistosta ja natsizombiet nousevat pohjasta tappavin seurauksin.

Lahtausreissut kylään jatkuvat, Helenan zombi-isä viettää laatu-aikaa tyttärensä kanssa ja pormestari kutsuu apua. Kaksi poliisin tutkijaa (toista esittää Rollin itse) saapuu paikalle, mutta hekin kuolevat.

Lopulta pormestari käyttää hyväksi Helenan kyt-
köstä natsi-isäänsä ja zombit houkutellaan ansaan
ynnä tuhkataan liekinheittimellä.

Leffan näyttelijätyö tekee jonkinlaisen tönkkösuo-
lauksen maailmanennätyksen. Erikoistehosteet ovat
luokattoman huonoja; zombien naamaan ja käsiin
on hieman suduttu vihreää väriä, mutta useimmi-
la esim. kaula tai korvantaukset on jätetty käsitte-
mättä. Väri näyttää myös liukenevan vedessä. Kym-
menen vuotta järven pohjassa viruneilla saksalaisilla
on univormut yllättävän hyvässä kuosissa.

Tuotannon epätoivoisuudesta kertoo jotain tilan-
ne, jossa käytettyyn kameraan tulee tekninen vika
ja se pyörii liian hitaasti, jolloin kuvattu materiaali
näyttää nopeutetulta. Korjaukseen ei ole aikaa, joten
ohjaaja laittaa ryhmänsä näyttelemään hidastetusti.

Raina on täynnä mokia ja epäloogisuuksia sekä si-
sältää kierrätettyä materiaalia. Se on myös koko tuo-
toksen suola. Ilman virheiden bongauksia ja runsasta
alastomuutta elokuva olisi tappavan pitkäväteinen.

JR ●●●○○

**Women in the Night, USA 1948. O: William Rowland.
Po: Tala Birell, William Henry, Richard Loo.**

Jenkeissä myös *Curse of a Teenage Nazi* -nimellä jul-
kaistu toisen maailmansodan loppumaininkeihin si-
joittuva elokuva on vakoojaseikkailun ja eksploita-
tioripauksen sekoitus. Amerikkalaiset ovat pudotta-
neet atomipomminsa ja Japanin romahtaminen on
lähellä. Saksan antautumisesta huolimatta joukko
natseja jatkaa toimintaansa japanilaisten miehittä-
mässä Shanghaissa, Kiinassa.

Heillä on hallussaan salainen joukkotuhoase, ato-
mipommiakin voimakkaampi ”kosminen kuolonsä-

Kuva: kaappaus elokuvasta

de”. Lupauksistaan huolimatta saksalaiset eivät ha-
lua luovuttaa asetta japanilaisille, vaan säilyttää sen
itsellään valmistautuakseen kolmanteen maailman-
sotaan ja natsien lopulliseen voittoon. Saksalaisten
on pelattava aikaa ja harhautettava joukkoa japani-
laisia tiedemiehiä ja upseereita.

Keinoksi moiseen keksitään natsien pidättämä ryh-
mä naisia. Heitä syytetään vastarintayhteyksistä se-
kä saksalaisen upseerin murhasta – mies kun saa rik-
kinäisestä pullosta kesken raiskausyrityksen. Kaikki
naiset ovat liittoutuneita edustavista maista, joukos-
sa mm. jenkki, britti ja ranskalainen.

Keskitysleirille toimittamisen sijasta naiset joutu-
vat viihdytystehtäviin saksalaisten upseerikerholle,
jonne sädeeseen piirustuksia havittelevat japanilai-
set saapuvat vieraisiksi. Perinteisen väkivaltainen nat-
sifrau pesettää ja puettaa naiset iltaa varten.

Eksploitaatio jää taka-alalle ja seuraa vakoojapuu-
hia kerhon käytävillä; osa naisista työskentelee vas-
tarintaliikkeelle ja osa Japanin salaiselle poliisil-
le. Noir-henkisestä valaistuksesta huolimatta kovin
kummoista jännitystä ei ole tarjolla. Pitkäväteiset
jorinat keskeytyvät, kun siivoojaksi pakotettu mie-
leltään järkkynyt nainen haluaa pelastaa uskova-
isen teinityttärensä natsien käsistä ja myrkyttää tä-
män. Hienossa kohtauksessa hän on saksalaisevers-
tin kuulusteltavana ja paiskaa kynttelikön seinällä
roikkuvaan **Hitler**-maalaukseen. Palava taulu tippuu
lattialle ja eräs natseista syöksyy sammuttamaan si-
tä kiiltävissä nahkasaappaissaan. Nainen nauraa kuin
hullu ja kauhistunut eversti karjuu: ”Seis! Te poljette
Führerin kuva!”

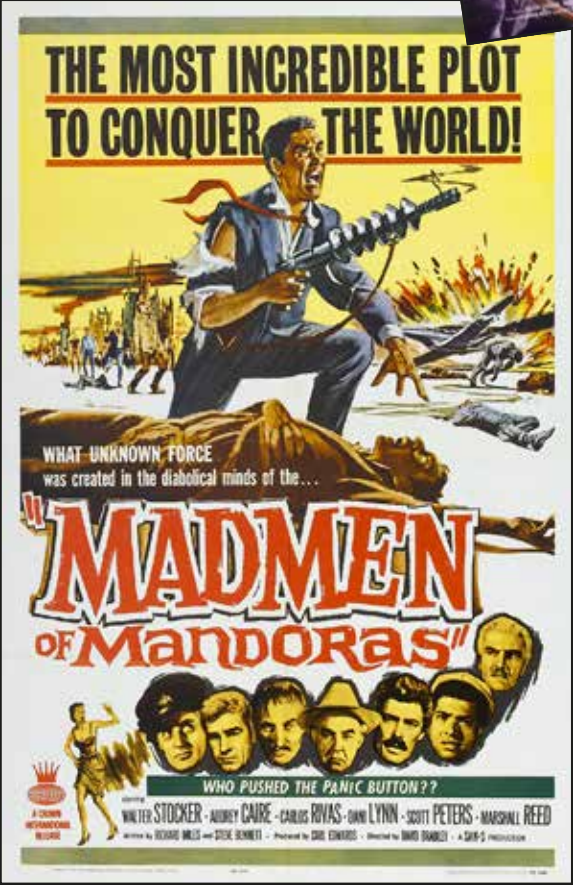
Loppukahinoissa saksalaisten riveistä paljastuu
amerikkalainen vakooja, syntyy jokunen ruumis ja
jounitaan lisää. Viimein natsien kätyriksi epäilty

ranskalaisnainen (**Tala Birell**) uhraa itsensä ja rä-
jäyttää kerhotalon sädeaseineen. Muut naiset pääse-
vät tietenkin pakoon.

Vaikka elokuvassa viitataan japanilaisten miehittä-
mien alueiden ns. lohtuvaimoihin, ei todellisuudes-
sa tapahtuneista raiskauksista ja väkivaltaisuuksis-
ta ole elokuvassa tietoaakaan. Vangitut naiset liihot-
televat iltapuvuissaan upseerikerholla, eikä
heitä pahemmin edes lähennellä
ja muutama avokämmenisku kat-
taa väkivallan. Hyväksikäytön uh-
ka leijuu taustalla – ja siitäkin saa
aikaan raflaavia mainoslauseita lef-
fajulisteisiin.

Naispääosaa esittävä Birell aloit-
ti uransa Saksassa ja siirtyi 1930-lu-
vun alussa Hollywoodiin. Vuonna
1943 hän näytteli elokuvassa nimel-
tä *Women in Bondage* (*Naisia orjuudes-
sa*), joka myös käsitteli natsien nais-
uhreja.

JR ●●○○○

Kuva: kaappaus elokuvasta

**They Saved Hitler's Brain, USA 1968.
O: David Bradley. Po: Walter Stocker,
Audrey Caire, Carlos Rivas.**

David Bradley (mm. *Dragstrip
Riot*, 1958) ohjaama *The Mad-
men of Mandoras* ilmestyi vuonna
1963. Filmin 74 minuutin kesto

ei passannut vuonna 1968 TV-kanavan
ohjelmapaikalle ja TV-yhtiö palkkasi elokuvaopiske-
lijoita kuvaamaan 17 minuuttia lisämateriaalia. Lop-
putulos sai nimen *They Saved Hitler's Brain*.

Leffalle naureskellaan yleensä siksi, etteivät eri
tuotannot sovi yhteen puvustuksen tai hiustyyli-
en vuoksi. Totta onkin, että 1960-luvulla karva eh-
ti kasvaa aika paljon viidessä vuodessa, mutta suurin
syy yhteensopimattomuuteen on lisämateriaalin täy-
si turhuus jo alunperin älyttömän juonen kannalta.
Toisaalta molempia yhdistää kalkkunamainen köm-
pelyys.

Toisen maailmansodan jälkeen joukko natseja pii-
lottelee **Adolf Hitlerin** irtopäätä (**Bill Freed**) Ete-
lä-Amerikkaan sijoittuvassa kuvitteellisessa Mando-
rasin valtiossa. Tarkoituksena on palauttaa Hitler
henkiin uutta maailmanvalloitusyritystä varten.

Jonkin sortin agenttiseikkailuahan tässä on yri-
tetty, mutta viimeistään sinä vaiheessa, kun toistu-
vien tolkkuttoman tylsien kohtausten jälkeen elintoi-
mintoja ylläpitävään kojeeseen liitettyä Aatun nup-
pia esitellään tai kuljetellaan auton takapenkillä lasi-
purkissa, ollaan vahvasti tahattoman huumorin puo-
lella. Toki loppukohtauksessa itävaltalaisen korpra-
lin palava pää on hieno näky.

Konseptina mielikuvitusta kiehtova, toteutuksena
melkoista kuraa – jopa roskaharrastajalle.

JR ●○○○○

UHATISKI-
EKSTRA!

VIIHDYTTÄVÄÄ PAKKORUOTSIA

Rymdinvasion i Lappland (Invasion of the Animal People), Ruotsi/USA 1959. O: Virgil W. Vogel. Po: Sten Gester, Barbara Wilson, Robert Burton.

Lapin luonto luo outoa taikaa. Tällä kertaa tuntureilla mennä rymistelee kuusimetrisen, pitkäkarvainen hirviö, jonka suussa töröttävät kippuraiset torahampaat.

Outo esine laskeutuu Riksjärvi-nimiselle paikkakunnalle pohjoisessa Ruotsissa. Tukholmasta lähtee retkikunta tutkimaan tapausta. Paikan päälle saavuttuaan retkue luulee ensin löytäneensä meteoriitin, mutta kohde osoittautuukin jonkinlaiseksi avaruusalukseksi. Samaan aikaan käy ilmi, että seudulla kuljeskelee vapaana karmaiseva olio, joka jättää jälkeensä totaalista tuhoa.

Retkikunnan ytimen muodostavat jo *Tarzan*-filmeistä tutuksi tullut kaavaa myötäillen kansainvälinen seikkailija/playboy -tyyppi, arvokkaasti harmaantunut tohtori sekä tämän villi ja nätti pojantytär. Viimeksi mainittu on olympiatason taitoluistelijajoka tulee mukana tarinaan luisteluesityksen yhteydessä. 1950-lukulaisen käsityksen mukaisesti nainen on tässäkin leffassa eräänlainen lapsi-ihminen: irrationalinen ja impulsiivinen höpönassu, jonka perään saa olla alituisen katsomassa. Samoin natiivit, saamelaiset, ovat filmissä sympaattisia mutta yksinkertaisen oloisia villi-ihmisiä. Nokkimisjärjestyksessä he sijoittuvat luonnollisesti etelästä tulleiden sankarihahmojen alapuolelle.

Elokuvassa puhutaan enimmäkseen englantia, mutta muutama lause ruotsia ja saameakin kuullaan.

Avaruusalus on löydetty ja sellaiseksi havaittu. Tohtori Wilson pyytää nuoria, pojantytärtään Dianeaa

RUOTSI-FILMI

ja seikkailijatyyppejä, Erik Engströmiä (joka on itseasiassa geologi), taitavina hiihtäjinä lähtemään hakemaan lisäjoukkoja ja -kalustoa paikalle. Näin tehdäänkin, mutta matkaan tulee monenlaista mutkaa.

Välillä näytetään jotain kaljupäätä avaruusaluksen sisuksissa käyttämässä TV-monitorien kautta maanilmien totilailuja.

Hiihtomatkan aikana ollaan mukana ihan umpikorvessa. Silti lunta halkovat välillä satojen suksien jäljet. Kohtauksia on arvatenkin kuvattu jonkin laskettelukeskuksen rinteessä.

Hirviö päättyy retkillään saamelaiden kylään ja tuhoaa siellä kaiken tieltään kuin **Tsingis Khan**. Se heittää muun muassa parkissa olevaa lentokonetta parilla parrunpötkällä, jolloin kone syttyy välittömästi ilmiliekkiehin.

Diane joutuu tietenkin filmin finaaliveheessä karvaturrin kynsiin, ja kaunotar ja hirviö -teema saa jälleen yhden variaation lisää.

Lopussa saamelaiset saartavat hirviön heitellen tätä palavilla soihtuilla sillä seurauksella, että monsterille tulee "kuolio kyllään". Kaljupää aluksensa kontrollikeskuksessa toteaa hirviön pelin olevan menetetyt ja nostaa välittömästi kytkintä. Jää epäselväksi, oliko mörökölli peräin avaruusaluksesta vai ilmestyikö se vain sattumalta paikalliseen sceneen samoihin aikoihin kuin alus.

Luettelluista kömpelyyksistä (hölmöyksien bongaus on suurta hupiani) huolimatta *Rymdinvasion i Lappland* on hyvätunnelmainen ja viihdyttävä elokuva.

Kuva: kaappaus elokuvasta

va. Leffa on sitä paitsi harvoja ruotsalaisia scifi-elokuvia. Suomessahan ei 1950-luvulla olisi ollut minikäänlaisia rahkeita edes haaveilla tämänkaltaisesta projektista.

Filmistä tehtiin jenkkipäivitystä varten versio, joka kantoi sellaisia nimiä kuin *Space Invasion in Lappland*, *Invasion of the Animal People* ja *Terror in the Midnight Sun*. Jälkimmäisessä nimessä ei ole mitään järkeä, koska leffassa eletään talviaikaa, ja yöt ovat filmissä näin ollen pilkkopimeitä. No, eipä tuo *Invasion of the Animal People*kaan mikään järin fiksu nimi ole.

Ruotsissa kuvattuun materiaaliin lisättiin Amerikassa uusia kohtauksia ja kauhuleffojen todellisen työnsankarin, **John Carradinen**, selostus tuomaan tolkkua juonenkänteisiin.

MS ●●●○○

Kär-lek, så gör vi – brev till Inge och Sten (Fantastiset esileikit), Ruotsi 1972. O: Torgny Wickman. Po: Inge Hegeler, Sten Hegeler, Berit Agedal.

Tanskalaiset sukupuoli- ja parisuhde-ekspertit **Inge** ja **Sten** lukevat ihmisten heille lähettämiä kirjeitä. Kyseessä on kohuleffa *Kärlekens språkin* aloittaman elokuvasarjan neljäs ja viimeinen osa. *Kärlekens språkan* oli filmi, jota *Taksikuskin* Travis Bickle vei seurailaisensa katsomaan – ei-toivotuin tuloksin. Mimmi-hän poistui paikalta välittömästi todettuaan, minkä tyyppistä rainaa oli tarjolla.

Sukupuolielämän kirjelaatikosta poimitut seksipähkinät esitellään filmissä episodeina, joista koko leffa näin ollen koostuu. Episodien väliin kesämökilään rentoutuva pari kommentoi tapauksia ja antaa hyviä(?) vinkkejä.

Kattauksen kantavana teemana on tarjoilla esimerkkejä, joilla saadaan itse kullekin lisää vipinää virsuihin kammarin puolella. Ingen mukaan homman nimi on fantasiat. Niiden avulla luodaan vaihtelua rakkaukselämään ja yritetään vaikkapa elää taas uudelleen elämän hienoimpia hetkiä. Eräs esimerkkipari kiihottuu sadevaatteista, toinen leikkii lääkarileikkejä, joissa mies toimii vaimonsa gynekologina. Yhden naisen pitää taas saada kuunnella pop-musaa kuulokkeiden välityksellä päästäkseen panofiilikseen.

Leffassa vallitseva opettavainen ja kaikkea ymmärtävän humanistinen ilmapiiri ei poista sitä tosiasiaa, että silkasta pornostahan tässä tietenkin on kyse.

MS ●●●○○

Besökarna (The Visitors), Ruotsi 1988. O: Joakim Ersgård. Po: Kjell Bergqvist, Lena Endre, Johannes Brost.

Frank (Bergqvist) muuttaa vaimoineen (**Endre**) ja lapsineen syrjäiseen, vanhaan taloon. Heti taloksi asettumisen jälkeen alkaa onnelliselta vaikuttavan perheen taivaalle kerääntyä sysimustia pilviä. Posteljooni kiukuttelee postilaatikon puutetta ja heittää

postit maahan talon eteen. Tapetit eivät pysy seinissä ja seinän välistä kuuluu outoja ääniä. Frankin pinnasta kiristyy. Hapan alkaa maistua ja rööki palaa. Vaimo ei ymmärrä, lapset hokevat ”pappa, pappa”.

Kun ullakolta löytyy silkkaa pahuutta huokuva, lukittu huone, alkaa Frank huolestua ihan toden teolla. Hän kutsuu paikalle okkultistin (**Brost**) selvittämään tilannetta. Tällä on taloon saapuessaan mukanaan läjä elektronisia vempaimia, joilla on määrät aloittaa *Ghostbusters*-tyylinen mana. Okkultisti kuolee kesken toimituksen.

Poliisille on vaikeaa selittää miehen tulleen demonin tappamaksi, joten Frank joutuu outoon valoon sekä virkavallan että vaimonsa Saran silmissä. Sara jättää miehensä – tosin vielä palatakseen. Frank jää yksin kahden lapsensa kanssa selvittämään pirullista ongelmaa.

Leffan tekijät, veljekset **Joakim** ja **Patrik Ersgård**, kustansivat kielteisten apurahapäätösten jälkeen *Besökarna* itse oman kustannusyhtiönsä kautta. He ottivat näin menetellessään megalomaanisen riskin, sillä elokuva oli ruotsalaiseksi B-filmiksi erikoisefektiivinen ja huolellisine toteutuksineen huikean kal-

lis. Veljeksiltä menikin *Besökarna* jälkeen viisi vuotta pelkkään velkojen maksuun, ennen kuin pääsivät tekemään seuraavaa elävää kuvaa.

Besökarna on kaiken kaikkiaan vallan mainio kummitusjuttu. Itse sain siitä muutamia ihan aitoja kauhunväristyksiä, mihin ei itse asiassa kovin moni leffa enää nykyään pysty. Ehkä mielentilani oli tällä kertaa otollinen vastaanottamaan tämänkaltaista säilyttelyä.

Lena Endre - joka on TV-sarjapuolelta tuttu Suomessakin *Öhmanin tavaratalosta* lähtien – näyttelee vakuuttavasti ja näyttää hyvältä.

Noh, lukuun ottamatta tietenkin naisen ylleen ripustamia, karkeitä kasarikuteita.

Besökarna sisältää myös näppärän Volvo-mainoksen. Perheen perin keskiluokkainen kulkupeli kokee nimittäin leffan mittaan sen verran kovia kolhuja, ettei uskoisi auton enää niiden jälkeen pelittävän. Mutta niinpä vaan raina loppuu siihen, että perhe köröttelee rankasti siipeensä saaneella Volvollaan kohti auringonnousua ilman sen kummempia ongelmia.

Joakim Ersgård muutti myöhemmin Los Angelesiin ja nimensä **Jack Ersgardiksi**. Hänen viimeisin ohjaustyönsä näyttäisi olevan elokuva nimeltä *Ran-cid* vuodelta 2004.

MS ●●●●●

Slagskämpan (The Inside Man, Tappava tehtävä), Ruotsi 1984. O: Tom Clegg. Po: Dennis Hopper, Hardy Krüger, Gösta Ekman, Cory Molder.

Kaikkien elokuvadiggareiden suosikkipsykopaat-ti, **Dennis Hopper**, on pestattu tämän svedutuo-tannon kansainväliseksi ve-tonaulaksi. Raskaan sarjan Hollywood-tähti on saatu mukaan juu, mutta lopputulos ei silti ole paljoakaan esimerkiksi suomalaisen action-yrityksen *Tuntematon ystävä* yläpuolella. Ruotsalaiset puhuvat keskenään englantia vahvalla korostuksella, ja tuntuu, että jo tuo kielivalinta on jäykistänyt meiningin tyystin.

Huipputehokas (itse asiassa sellaiseksi luultu) laser varastetaan ruotsalaiselta tehtaalta, ja paetessaan konnat räjäyttävät koko rakennuksen huonoon kuntoon. Samaan aikaan Ruotsin aluevedet kuhisevat vieraan vallan sukellusveneitä. Jotain tarttis tehdä.

Mestaruustason nyrkkeilijä ja virkaheitto sotilas Thomas Kallin (**Molder**) pestataan jäljittämään laserin kehittäjää Mandellia (**Krüger**), jolla tuntuu olevan jotain salattavaa. Cory Molderista – porvarilliselta nimeltään **Kåre Mölder** – yritettiin tehdä tätä leffaa vipuvartena käyttäen kansainvälistä staraa, mutta toisin kävi. Molder näyttää muuten sivumennen sanoen aivan **Mika Salolta**. Miehen tyttöystävää esittää elokuvassa **Lena Endre**, jolta näkyy tissit. Kahdesti!

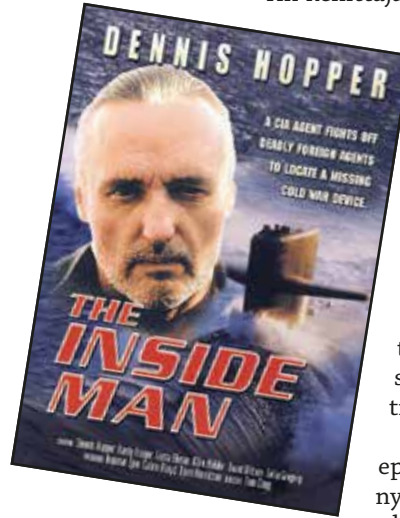
Biljardisalilla tapahtuu epäuskottava kohtaaus, kun nynnnyhkön näköinen nahkatakki/niittivyö -jengi menee haastamaan riitaa Molderin esittämän huippunyrkkeilijän ja erään Vietnam-veteraanin kanssa. Joillakin ei tunnu olevan minkäänlaista itsesuojeluvaistoa. Nujakan lopputulos ei tule yllätyksenä kenellekään.

Tahatonta komiikkaa edustaa myös kohtaaus, jossa sotilastiedustelun johtaja Larsson (**Ekman**) ja Miller CIA:sta (Hopper) höpöttävät kovaan ääneen valtiosalaisuuksia Systembolagetin jonossa.

Daniel Ekeröth valottaa kirjassaan *Swedish Sensations-films* leffan taustoja:

– Löysä sovitus **Harry Kullmanin** kirjasta oli projektin alusta asti tuomittu epäonnistumaan. Kahden miljoonan ruotsin kruunun budjetti piti huolta siitä, että mitään voittoa elokuva ei tulisi tekemään. Monet hankkeen rahoittajista tajusivat tämän ja vetivät fykkansa pois. Pääosaan alunperin kaavailtu **Bo Svenson** (muun muassa alkuperäinen *Inglorious Bastards*) haistoi vaikeudet ja vei homman käräjille netoten lopulta sitä kautta 25 000 dollaria.

Eikä miehen tarvinnut edes näytellä patkääkään. Hienoa toimintaa, Bo! Kuultuaan myöhemmin, että rooli oli annettu Molderille, Svenson haastoi tuotantoryhmän uudelleen oikeuteen vedoten kenties pahaan mieleen ja vaati tällä kertaa 1,5 miljoonaa dol-

laria! Tuo vaade ei tietenkään mennyt enää läpi. Mistä tuollaisia nilkkejä sikiää?

MS ●●○○○

Der Fluch der schwarzen Schwestern (Den pornografiska jungfrun, The Devil's Plaything), Ruotsi/Länsi-Saksa 1973. O: Joseph W. Sarno. Po: Marie Forså, Nadia Henkowa, Nico Wolfertetter.

Ruotsalaisen yhtiön osittain tuottama ja amerikkalaisen **Joseph W. Sarnon** (mm. *Swedish Wildcats*

(Villikissat), 1972) ohjaama kauhunakuilu on yhtä sekava kuin ohjaajan 122 elokuvan filmografiakin. Pätkä on kuin **Rollinin** ja **Apostolofin** elokuvien *La morte vivante* (The Living Dead Girl, 1982) ja *Orgy of the Dead* (Orgiat hautausmaalla, 1965) ristisiitos; eteeristä haahuilua sekä alastonta hytkyntää bongorumpujen tahdissa.

Nuoret tytöt Helga Vorash (**Marie Forså**) ja Monika Tarnac (**Ulrike Butz**, mm. *Alpenglühn im Dirndlrock* (Raportti nahkahousuista ja siitä), 1974) saapuvat Vargan linnaan kuulemaan edesmenneen tätinsä testamentin lukua. Toinen heistä voi myös olla 1600-luvulla kuolleen paronitar Dania Vargan jälkeläinen. Linnaa asuttaa joukko naisia, jotka aikovat palauttaa palvomansa paronittaren eloon. Paronitar seivästettiin vampyyrina ja mytologian mukaan hän voi palata jälkeläisensä ruumiissa, kunhan saa juodakseen hänet pettäneen sukulinjan jälkeläisen verta.

Paikalle saapuu lähistöllä sattuneen auton hajoamisen seurauksena myös tohtori Julia Malenkow (mm. tv-sarja Derrickissä näytellyt **Anke Syring**) ja hänen veljensä Peter (**Nico Wolferstetter**, mm. *Die Todesgötter des Liebeslagers* (Love camp – rakkauden leiri), 1981). Tohtori on alueella tutkimassa kansantaruja liittyen vampyyriparonittareen. Läpi elokuvan

sisarusten välillä leijuu sukurutsainen vire, joka lähes saa täyttymyksensä leffan loppupuolella.

Vieraat vastaanottava taloudenhoitaja Wanda Krogg (**Nadia Henkova**, mm. *Schulmädchen Porno*, 1976) toimii linnan kellarissa rytkyttelevän kultin johtajana. Hänellä on myös noitamaisia kykyjä etähallita linnan vieraita ja ohjata heitä eroottisviritteeseen toimintaan.

Vampyyriesiäidin henkiin saattaminen vaatii yllättävän paljon alasti hillumista, bongomusiikkia, saksaksi messuamista, dildoja ja yleisiä orgioita. Tohtorilla on aavistus tapahtumista ja hän suojaa itsensä ja veljensä valkosipuliristeillä, mikä estää Wandan manipulointirytykset. Übernymfoksi heittäytyvä Helga valjastetaan ristien poistotehtävään, joten seuraa talin heinissä muhinoitua ja muuta sekstailua.

Lopuksi Dania Varga palaa henkiin Monikan kehossa ja juo petturisuvun jälkeläiseksi paljastuneen Helgan verta. Vaikka yksiäkään kulmahampaita ei nähdä on kohtaus ensimmäinen kerta, kun jonkinasteista vampyrismin elokuvassa ilmenee. Ennen Helgan seivästystä paronitar/Monika ehtii saada tohtorin toimesta puuvaarnasta sydämeensä ja Malenkowin sisarukset ja Helga pakenevat paikalta.

Forså on ainoa ruotsalainen näyttelijä, muut ovat saksalaisia. Dialogi on tönkköä englantia, mikä oikeastaan sopii yritykseen viritellä goottilaista kauhutunnelmaa – olihan **Bela Lugosillakin** sopiva akseitti Dracula-rooleissaan.

Toki elokuvassa kauhu jää takavasemmalle ja pääosaan nousee bongojen tahdissa nakuilu sekä tuotannon kömpelyydet, kuten vampyyrielokuvien huonointen lavastettu lepakoiden hyökkäyskohtaus ikinä.

Der Fluch der schwarzen Schwestern kuvattiin 22 päivässä Länsi-Saksassa, Baijerissa 1200-luvulla rakennetussa linnassa. Marie Forså oli kuvausten ai-

kaan 16-vuotias ja hänen äitinsä päästi tämän kuvauksiin ehdolla, että Sarnon kanssa allekirjoitettiin sopimus, jonka mukaan tyttärellä ei ole hc-kohtauksia elokuvassa. Kynttiläonanointikohtaus on siinä rajoilla, mutta pääsääntöisesti näin toimittiinkin.

Tosin kuvausten ulkopuolella Forså harrasti seksiä Sarnoa lukuunottamatta koko henkilöstön kanssa, väitetyksi niin miesten kuin naistenkin kera. Tästä Sarno sai idean vuonna 1974 kuvattuun elokuvaansa *Vild på sex* (Bibi: Confessions of Sweet Sixteen, Baby Love), jossa Forsån lisäksi esiintyvät myös Nadia Henkova ja Anke Syring. Aiemmin Forså oli 14-vuotiaana toiminut nimettömänä leffa-avustajana, mutta tämän tuotannon ja roolityön jälkeen hänen uransa lähti vauhtiin ja hänestä kehkeytyikin yksi Ruotsin tunnetuimmista seksiploitaatio- ja aikuisviihdetähdistä, joka esiintyi elokuvissa kuten *Contes immoraux* (Immoral Tales, Moraalittomia tarinoita, 1974) ja *Lifterskan* (Butterflies, Perhoset, 1975).

Suomessa elokuva on vuonna 2009 julkaistu jenkiläisellä nimellä *Vampire Ecstasy* ja kyseessä on leikkaamaton 103-minuuttinen versio. DVD:llä on mainiot ekstras materiaalit; historiikkien lisäksi esitellään mm. nippu ruotsalaisten eksploraatioleffojen julisteita. Hienoa!

JR ●●●○

Anita – ur en tonårsflickas dagbok (Anita: Swedish Nymphet, Anita – raportti 17-vuotiaasta nymfomaniasta), Ruotsi 1973. O: Torgny Wickman. Po: Christina Lindberg, Stellan Skarsgård, Danièle Vlaininck.

Paikoin inhorealistiseksi yltävä kuvaus nuoren nymfomaanin koettelemuksista. Anita, 17 kesää, panee kaikkia. Ei väliä, oletko italialainen narkkari vai lasiliikkeen pappi, Anita nussii sua. Mutta ei itse saa orgasmia.

Vaikka **Christina Lindbergin** kurvikasta kroppaa esitelläänkin auliisti, en kutsuisi lopputulosta pornoksi tai ihan edes erotiikaksi. Armottoman karu ja arkinen esitystapa sekä harmaananka filminlaatu tekevät elokuvasta sosiaalidraaman. Anitan ongelmaksi olisi nymfomanian sijaan voinut vaihtaa vaikkapa kleptomanian ilmapiiriin juurikaan muuttumatta. Paitsi että siinä tapauksessa myymälävaras olisi ollut yllättävän paljon tissit paljaina.

Arkisen harmauden ja ilottoman seksin lisäksi mukaan on mahtunut myös yllättävän humoristinen kohtaus. Anita hengailee talossa, joka on täynnä muusikoita. Hän seuraa huoneesta toiseen toikkaroi-vaa saksofonistia kameran jäädessä paikoilleen. Taisaisen soiton vaihtuessa epäviereiseksi tööttäilyksi on katsojan helppo arvata, että on tapahtunut yllätysfellaatio.

Anitan käytöshäiriön syyksi vilautetaan tytön vanhempia, jotka eivät anna hänelle rakkautta. Tuohan on aika hohhoijaa-osastoa, muttei ehkä ihan puhkikulunut näkökulma vielä leffan ilmestymisaikaan.

Saman ohjaajan *Kärlekens Språken* tapaan kuivakka asiallisuus ja opetavaisuus alkavat jossain vaiheessa pännä. Mieluummin rehellistä roskaa kuin ”tärkeän sanoman” kaapuun puettua tirkistelyä, kiitos! Tietenkin voi olla, että **Wickman** on ollut ihan vilpittön vapaamielisen rakkauden ja seksin puolestapuhujana, mutta kyllä ne ovat olleet ne tissit ja karvakolmio, jotka tämänkin leffan ovat ulkomaanlevitykseen aina Jenkkejä myöten vieneet.

MS ●●●○

Exponerad (Exposed, Alasti), Ruotsi 1971. O: Gustav Wiklund. Po: Christina Lindberg, Heinz Hopf, Tor Isedal, Janne Carlsson.

Lena (Lindberg) on 17-vuotias neitokainen, jonka elämä ei ole helppoa. Vanhempien ollessa kesälomareisulla Lena joutuu noin nelikymppisen limanuljaskan, Helgen (**Hopf**), ankanan piirityksen kohteeksi. Tämä on saanut otettua Lenasta nipun alastonkuvia, joilla kiristää tyttöä tekemään kaiken maailman inhotavuuksia.

Välillä Lena karkaa liftaamalla villin ja nudismiin taipuvaisen pariskunnan kyytiin. Parin miespuolista jäsentä näyttelee jazz-rumpali **Janne Carlsson**, joka muodosti tosielämässä puolet duosta *Hansson & Carlsson*. Kyseisen ryhmän faneihin lukeutui muidenmuassa itse **Jimi Hendrix**, ja se toimi esikuvana *Niemiselle* ja *Litmaselle*.

Exponerad on filmi, jossa kohtaavat – **Daniel Ekerothin** sanoin – ”ruotsalaisen saatan kuningas ja kuningatar”, Hopf ja Lindberg. Ja vakuuttavia he ovatkin, ja vakuuttavaa meno on ylipäänsäkin. Leffa si-

sältää runsaasti alastomuutta ja kaikenlaista törkyilyä svengaavan soundtrackin tahdittamana. Välillä tulee mieleen **Jörn Donner** parhaimmillaan *Naisenkuviin*, ja se ei ole ihan vähän se. *Exponerad*in vahvin hetki on kohtaus, jossa hyytävä Helge ensin sitoo Lenan sängyn päätytolppiin hitaasti nautiskellen ja ottaa sitten veitsen esiin. Viimeistään tuota kohtausta taisivat sensoritkin säikähtää, sillä elokuva kiellettiin kaikkiaan 36:ssa maassa.

MS ●●●●○

Kung Fury, Ruotsi 2015. O: David Sandberg. Po: David Sandberg, Jorma Taccone, Leopold Nilsson.

Enimmäkseen Umeåssa kuvattu ja YouTubessa julkaistu 30-minuuttinen lyhytfilmi *Kung Fury* on leuat loksauttavaa nähtävää. Elokuva kunnioittaa

camp-huumoriotteella 1980-luvun martial arts - ja actionleffoja, lopputuloksena kasarinostalgiaa parhaasta päästä.

David Sandberg, pätkän ohjaaja ja käsikirjoittaja, esittää miamilaista poliisia, jota iskee salama sekä puree kobra. Hänestä tulee Kung Fury. Nimestään huolimatta jenkkiäinen **Jorma Taccone**, TV-tuotannoista tuttu näyttelijä, käsikirjoittaja ja ohjaaja, on Adolf Hitler alias Kung Führer, joka saapuu menneisyydestä jahtaamaan kungfu-sankariamme.

Kung Fury matkustaa ajassa tappaakseen Hitlerin, mutta lipsahtaakin vahingossa aikakauteen, jossa on lasersäteitä ampuvia dinosauruksia ja konetuliasein varustettuja vähäpukeisia viikinkinaisia, jotka ratsastavat susilla ja dinosauruksilla. Onneksi Thor-jumala auttaa Kung Furyn siirtymään natsi-Saksaan. Seuraa eepinen taistelu, johon osallistuvat myös Thor, naisviikingit, dinosaurus sekä Kung Furyn hakkerikaveri (**Leopold Nilsson**).

Lähes kokonaan vihreää taustaa vasten kuvattu leffa on vaatinut melkoisen jälkituotannon, mikä onkin toteutettu loistavasti – kulahtaneen VHS-videon häiriöefektejä myöten. Joukkokohtauksissa on yhdistelty kymmeniä ottoja yhteen, mistä hyvänä esimerkkinä lopun natsiverilöylykohtaus.

Myös muut erikoistehosteet, kuten poliisin halkaisu samuraimiekalla tai ruumiinjäsenten irtirepimiset ja päiden posahotelut ovat ammattimaista tasoa

Mainos- ja musiikkivideo-ohjauksia tehnyt Sandberg rahoitti tuotannon joukkorahoituskampanjalla, joka keräsi noin 630 000 dollaria. Lyhytelokuvan teko vei kolmisen vuotta. Ohjaaja on jo työstämässä *Kung Furysta* täyspitkää elokuvaa.

Elokuvasa on lähes kaikki mitä voi toivoa, jopa legendaarinen kasaritähti **David Hasselhoff** tekee pienen puheroolin sekä esittää lopputekstien teemaan sopivan taustamusiikin. Puolipistettä tippuu tissien vähäisyyden vuoksi.

JR ●●●●○

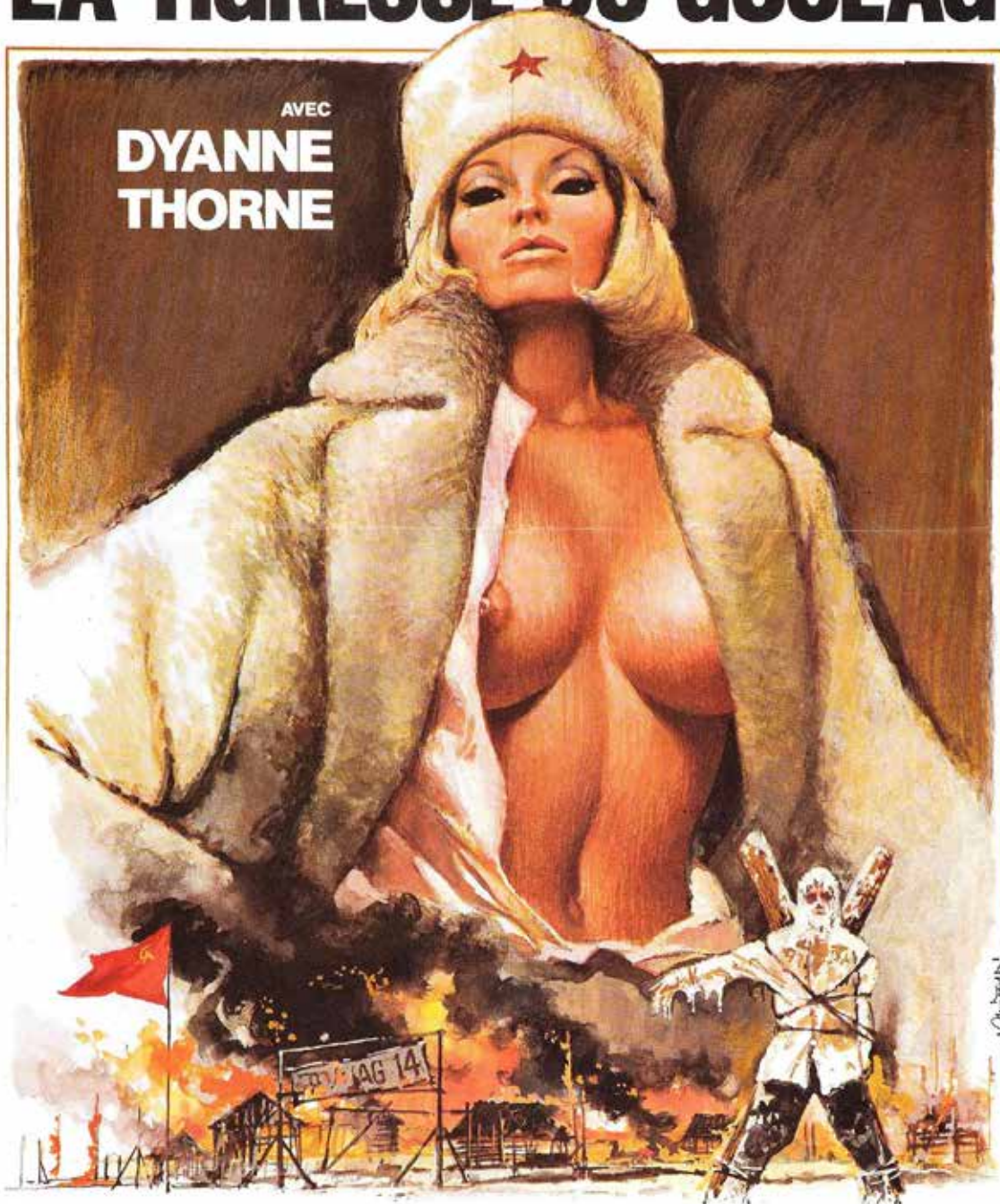
EUROGROUP FILM présente

ilsa

LA TIGRESSE DU GOULAG

AVEC

**DYANNE
THORNE**

une production CINEPIX INC. réalisée par JEAN LAFLEUR
avec MICHEL MORIN • TONY ANGELO • TERRY COADY • HOWAR MAVER

INTERDIT AUX MOINS DE 18 ANS